

Karawanken Bote

Verlag und Schriftleitung: Klagenfurt, Bismarckring 13, Postfach 115 / Bezugspreis (im voraus zahlbar) monatlich RM 1.— frei Haus (einschließlich RM 0.20 Zustellgebühr)
Abbestellungen der Zeitung für den nachfolgenden Monat werden nur schriftlich und nur bis 25. des laufenden Monats angenommen

Nr. 36.

Krainburg, den 10. Mai 1944.

4. Jahrgang

900 delavcev iz Miestala je poslušalo »Ago«

Ali naj se še pomnože grobovi v gorah okoli nas, v katerih leže vaši bratje?

V sredo, 3. maja je imelo približno 900 delavcev iz Miestala priložnost, da dobi globok upogled v vprašanje banditstva. Vršla so se tri zborovanja, na katerih je govoril mož, ki je spoznal banditski problem iz svojega doživljanja; mož, ki je Slovenec, bil aktivni častnik v jugoslovanski armadi, prostovoljno zapustil službo, ki jo je imel v Grazu, da bi se pridružil banditom. On je veroval, kakor nekateri v njihovih vrstah, da se bo bojeval za samostojnost in svobodo svojega naroda. Ali ta vera je v kratkem času napravila mesto globokemu razočaranju. Kmalu je spoznal resnične cilje partizanstva in OF. Čim več je dobil vpogleda, toliko bolj se mu je zagnusila ta zločinska, ljudje zapeljujoča organizacija, ki izkorišča lahkovernost ljudstva, da ga potem lahko zlorablja za svoje boljševiške svrhe. Ta mož je Josef Gutovnik, ki je imel pri banditih izmišljeno ime »Ago« in je bil pod tem imenom v Miestalu in še čez poznan pri partizanih.

Gutovnik, ki je delavec in delavkam v Miestalu, deloma na zelo živ in strasten način govoril o svojih doživljanjih in spoznanjih je povedal v pričetku govora, kako je prišel k partizanom in se kmalu povzpeli do vodilnega mesta. Gutovnik je rekel: »V začetku svojega delovanja pri banditih sem bil trdno prepričan, da je začrtano delo OF pravilno. Po smrti vodje banditov »Polda« sem postal jaz njegov namestnik, to se pravi, tajnik za Miestalokreisl. Sedaj mi vodje OF, niso mogli več prikrivati svojih resničnih ciljev in tako sem polagoma zvedel vse tajne te organizacije. Spoznal sem, da je OF 100 odstotna komunistična organizacija. Može v vrhovnem vodstvu so komunistični podtalni rovarji iz časov razpada Jugoslavije in tudi glavni vodja Josef Broz, ki si je nadel ime Tito — bivši ponarejevalec denarja in atentator — je bil vzgojen v Moskvi in je prišel 1938. leta v SHS, da bi tukaj v določenem trenutku izvedel komunistično revolucijo. Enako Kidrič, Vidmar, Kardelj, Kocbek itd. itd. samo čisti komunisti. To so vodje OF. Komunisti so si sploh z OF nadeli nacionalno masko, da lahko bolj pridobijo ljudi. Šli so celo tako daleč, da so dali komuniste študirati teologijo, da bi po teh pokvarjenih župnikih razkrojili katoliško ljudstvo. Primer za to je Lampret, sedaj vojaški duhoven pri partizanih, ki vernike poziva na bratomorinrop.« Z celo vrsto primerov je Gutovnik potem dokazal, kako je vsa osvobodilna fronta komunističnega mišljenja in tako vodena, celo vsi vodje banditov dolgi do najmanjše celice. »Jaz sam sem postal okrožni tajnik, ker me je Poldo, ne da bi me vprašal, dal vpisati v KP. V vseh časopisih in knjigah banditov so komunistični znaki. Njihove pesmi so polne komunističnih dokazil. Kot prva je v pesmarici komunistična himna »Internacionala«, v drugi pesmi je rečeno: »Mi smo bojevniki rdeče fronte in naše geslo je: Sovjeti nad celim svetom! Banditi nosijo komunistično zvezdo na čepcih in zastavah, pozdravljajo s pestjo in se nagovarjajo »tovariši!« ali so vedno pripravljani, svojemu »tovarišu« poslati kroglo v vrat.« Gutovnik je opisoval sestanke z vodilnimi funkcionarji. Rekel je o tem: »Tam se je polnoma odkrito govorilo, da se mora KP začasno skrivati v OF«, da v danem trenutku lahko javno nastopi in v deželi napravi krvavo revolucijo po ruskem primeru. Najbolji dokaz za komunistično prepričanje je naredba komunistične stranke Slovenije, ki je verjetno poznana samo najboljšim in najposobnejšim komunistom (ona je bila že enkrat objavljena v »Karawanken Bote«).

»Ta naredba«, tako je zaklical Gutovnik svojim delavskim tovarišem, »pove vse. Najprvo naj se zvidijo ljudje k partizanom, da bi tam postali komunisti. V danem času morajo potem med narodom uprizoriti krvavo klanje in vse, kar bi se aktivno ali duševno moglo zoperstaviti komunistom, pomoriti.« Gutovnik je dalje govoril o komunističnih ciljih, če zmagajo boljševiki. »Posledice bi bile: odprava zasebne lastnine, osebne svobode, vere, uničenje vsake kulture, izgraditev špijske mreže, kjer lastni otroci vohuni za starši in jih preda nožu. Tisoči in zopet tisoči bi bili poklani, internirani ali pa izgnani. Kmetje bi morali oddati zemljo državi in bi bili v bodočnosti samo še hlapci, cerkve bi se spremenile v skladišča, kline in druga zabavišča. Ne pustite se prevariti, tudi ne po tem, da je Stalin pred kratkim imenoval patriarha. To je prava boljševiška goljufija. Vero v Sovjetski Rusiji danes enako preganjajo kakor preje. Pri nekem sestanku vodilnih funkcionarjev OF je bilo odločeno, da se bo versko vprašanje ravno tako reševalo kakor v Rusiji, to se pravi, naj se vsi verniki preganjajo in pomorijo.

Kar me je najhitreje izpamečovalo, je našel, kako vodje partizanov postopajo s svojimi lastnimi ljudmi. Če komu ne zaupa več 100 odstotno, mora biti odstranjen. On hipoma izgine in na vprašanje, kje je, se odgovarja, da je šel k brigadi, da je postal kurir

ali kaj sličnega. Nikoli več se ti ljudje niso vrnili, vsi so bili likvidirani. Tako počiva v gorah, ki obkrožujejo Miestal, mnogo mladih mož, ki so padli pod krogli svojih lastnih »tovarišev«. Nikoli več ne bodo videli ljubečega očesa matere.

Poseben primer je trgovec Vinko Jamnik iz St. Johanna pri Unterdrauburgu, ki je pomagal banditom, kjer je le mogel. On jim je sčasoma dobavil blaga za nad 200.000 RM. Tudi mlade fantje je dovajal banditom. Ravno dejstvo, da je toliko za nje naredil, ga je stalo življenje. Ni se mu več zaupalo in rečeno je bilo, da si hoče pridobiti vpliv, da bi ta vpliv izkoristil proti komunistom. Zvabljen je bil z doma in likvidiran. Pri tem ubijalskem delovanju pazijo komunistični vodje tolp zelo na svojo kožo. Postoji celo naredba, da se noben vodja ne sme bojevati v prvih vrstah ali korakati. Da umrje, za to je dovolj dober navaden delavec ali kmetijski fant, komunist naj odnese zdravo kožo.

To je resnica o banditih in OF, ki je za vsakega poštenega človeka nekaj groznega. Boj, ki naj domnevno prinese svobodo, pripravlja samo najnižje suženjstvo, boljševiško množveno uničevanje in izkoriščanje.

Vem, da je vaš položaj težak, ali za poštenega človeka ne sme biti kolebanja med dobrim in slabim. Boj, ki se sedaj bije, bo odločil med boljševizmom in med kulturo in njeno pridobitvami. Spoznal sem, da je edina sila, ki lahko nasprotuje uničujočemu komunizmu, Nemčija. S tem je stališče Slovencev popolnoma jasno. Banditi nikoli ne bodo prišli do moči in naj se zato tudi nobeden ne boji njihove jeze.« Gutovnik je opozoril na stališče enega milijona Slovencev nasproti 80 milijonom Nemcev. »Iz tega razmerja samega je torej jasno razvidna pot, po kateri moramo iti: z Nemčijo!«

»Dajte policiji pravilne in časovno točne podatke in poročila, kako bi jih ona mogla uspešno zatirati in bodete vi čimprej od njih osvobojeni. Bodite pri tem oprezní in verujte, da to ni nobeno izdajstvo lastnega naroda. Izdajalci slovenskega naroda so banditi. Verujte mi, da sem sam jaz po svojih osebnih doživljanjih pri partizanih, povedal resnico. Ne dajte se zapeljati po partizanih. Jaz sem vesel, da imam priložnost, da popravim to, kar sem preje v moji zaslepljenosti zakrivil. Kakor je nemška oblast bila uvidna z menoj, bo uvidna z vsakim, ki se vrne iz gozda, odločen, da postane spet pošten človek in dragocen član društva.«

Kmetje in delavci! Može, žene in dekleta! To je bilo priznanje poučenega, nekdanjega aktivnega vodje banditov, ki je po dolgih krivih potih prišel do pravega spoznanja in našel spet pravo pot. Kakor je bil on zapeljan, je večina zapeljan, ki so zbežali v gozd ali v teren radi sodelovanja z banditi. Pripeljite jih nazaj, poučite jih, preden je prepozno! Ali mogoče sami hočete imeti boljševizem v vaši deželi? Matere in žene, ali hočete, da vsi vaši sinovi in možje postanejo navadni zločinci? Ali hočete, da se vaši možje in fantje bojujejo za boljševiške interese in se zato dajo postreliti? Ali se naj še pomnože grobovi v gorah povsod okoli, v katerih leže vaši bratje?

Pomislite eno: Banditi so samo pomočniki za boljševiške interese; oni nikoli ne bodo zmagali. Nemčija je močnejša kakor vsi njeni sovražniki. Ona se bojuje za pravico proti nasilstvu, proti boljševiški zaslužnjaku in s tem za življenje vseh narodov, ki jim preti boljševiško uničenje. Nemškemu orožju bo podarjena končna zmaga! Potem pa bo pač za vse tiste, ki tega nečajo videti in so proti Reichu, prepozno.

Secret Service mori dalje

Zastopnika Egipta in Čila na konferenci ilo nenadoma »umrla«

Stockholm, 9. maja. Reuter je v sredo razglasil dva kratka lakonična poročila iz Philadelphije, kjer je sedaj kongres tako zvanega mednarodnega uradnega dela. Po prvem poročilu je egiptovski delegat dr. Ramzi podlegel srčni kapi. Po drugem poročilu je istega dne tudi čilski poslanec Brookmann podlegel srčni kapi.

Cudno naključje! Nikdar ni bilo slišati, da je podnebje v Philadelphiji tako nezdravo, da ljudje tam pogosteje umirajo za srčno kapjo kakor pa kje drugod. Ali pa so bile morda razmere na kongresu ilo tako razburiljive?

Tukaj se bliskovito prikaže druga domneva — in po natančnejšem preudarku postane gotovost. Ravno egiptovska in čilska delegacija sta zaradi svojih izkustev v svojih deželah skeptično gledali na Churchill-Rooseveltov manevar blufa ter so radi tega za uradne žičarke nastale zelo neprijetne težkoče. Egipt kot član skupnosti arabskih narodov, ki je zaradi brezobzirne zaplenitve svoje žitne zaloge za angloamerikanske vojaške skupine na Blaznem vzhodu prišel v največjo stisko, obžaluje stotisoče smrtnih žrtev za lakoto in kužnimi boleznimi. Dan za dnevom je Egiptčanom pred očmi nesoglasje med britskimi obljubami in britskimi deli. Neodvisnost in obnova sta bile de-

želi obljubljeni in danes je brez varstva v rokah londonskih izkoriščevalcev kakor kakor žamorsko plemo. Čile pa, ki je šele po dolgem odporu popustilo pred washingtonsko vabo »politike dobrih sosedov«, spozna vedno bolj in bolj goljufivo igrlo dolarskih imperialistov. Ravno delavstvo obeh teh dežel je tisto, ki je najbolj neposredno zadeto po goljufiji plutokratskih vojnih zločincev.

V tej situaciji so uporabili zadnje sredstvo, ki je bilo Churchill in Rooseveltu na razpolago: Secret Service je neugodne kritike odstranil! Za javnost je bilo izdano nedolžno obvestilo, ravno tako kakor se je to zgodilo v prejšnjih primerih tajnih smrtnih primerov. Tako je bilo tudi pri ministeriozni smrti mladega iraškega kralja Shazija, ki se do zvedevne ponesrečil pri vožnji z avtomobilom, tako je bilo tudi v primeru poljskega emigranta Sikorskega, kjer se je baje zgodila (Nadaljevanje na 2 strani)

Boji med Prutom in Moldavo zaključeni

Visoke sovražnikove zube — Borba za Sebastopol — Sestrel 130 sovjetskih letal

Oberkommando der Wehrmacht je dne 8. maja objavilo:

Pred Sebastopolom je sovražnik tudi večeraj po silnem topniškem ognju napadel z močnimi silami. Vtem ko se mu je po srditih bojih posrečil vdor na južnem odseku, so naše čete v severnem odseku razbile vse sovražne napade. Pri obrambi močnih napadov sovražnih bojnih letal in bombnikov so odredili naših lovskih in bojnih letal ter protiletalsko topništvo zračnega orožja uničili 130 sovjetskih letal. Leutnant Lambert sam je v teh bojih dosegel 14 sestrelav. Deveta divizija protiletalskega topništva, ki jo vodi Generalleutnant Pichert, se je znova posebej no odlikovala v težkih obrambnih bojih na Krimu. Javila je večeraj svoj 1400. sestrel letal. Vzhodno od romunskega Sereta so vze li oklopnaški grenadirji v trdih bojih prevladočje višinski svet. Uničili smo 15 so vražnih oklopnjakov in 41 topov ter pripeljali številne ujetnike.

Med Prutom in Moldavo je bila začasno zaključena obrambna bitka, ki se je začela 26. aprila. Prodor, ki so ga boljševiki poskušali z 20 divizijami strelcev in več divizijami oklopnjakov, je spodletel ob žilavi in zagriženi obrambi nemških in romunskih čet, ki jih vodi General der Infanterie Wöhler in ki so jih v vzornem sobojstvu izborni pod-

pirali odredi nemškega in romunskega zračnega orožja. Razen visokih krvavih zrugb je sovražnik zgubil 386 oklopnjakov, 92 topov in 100 letal. V teh bojih se je posebno odlikovala divizija oklopnaških grenadirjev Großdeutschland, ki jo vodi Generalleutnant pl. Manteuffel.

V mostišču pri Nettunu je izvršil sovražnik krajevne sunke, ki so bili odbiti. Daljnostrelno topništvo se je z dobrim učinkom bojevalo proti sovražnikovim skladiščem gonilne snovi in municije.

Skupine britansko-severnoameriških bombnikov so izvršile večeraj podnevi in v zadnji noči zastrovalne napade na območje Bukarešte, kjer so povzročila škodo in zruge med prebivalstvom. Sile nemške in romunske zračne obrambe so sestrelile 14 sovražnih letal. Ob strnjeni plasti oblakov so številni severnoameriški bombniki izvršili terorističen napad na državno glavno mesto in na več krajev v Zapadni Nemčiji. Zlasti v berlinskem območju so nastale škodo na stanovanjskih prostorih in prosvetnih napravah ter zruge ljudi. V pretekli noči so posamezna britanska letala odvrkla bombe na kölnski in düsseldorfski prostor. Sile zračne obrambe so pri teh napadih in nad zasedenimi zapadnimi ozemlji zbile 26 sovražnih letal, med njimi 17 štirimotornih bombnikov.

Anglija in Jugovzhodna Evropa

Spisal Friedrich Horstmann

Bil je čas, ko je bil v Jugovzhodni Evropi poslan marsikak upapoln zdihljaj v Angleško in so od tam pričakovali zveličanja. Neki krogli so odklanjali boljševizem in se zanašali na to, da se bo državni modrosti Velike Britanije posrečilo, pravočasno ustaviti moskovska stremjenja po ekspanziji na Balkanu. Dogodki v zadnjih mesecih, strahopetno izdajstvo Londona glede Petra Jugoslovanskega in Jurija Grškega so sedaj odprli oči tudi najbolj dobovernemu anglofilu. Kdor le približno pozna zgodovino angleškega vpliva v Jugovzhodni Evropi in ve, kakšne cilje so si postavili, je že davno prej lahko predvideval potek stvari.

Anglija je že od nekdaj usmerjala svojo kontinentalno politiko po načelu »balance of power«, na čelu uravnavesena sil med evropskimi državami. Zasnovala je vojno, če so nastale motnje v tem načelu, in v senci teh vojn — torej nemoteno od tako zaplenjenih kontinentalnih sil — je zgradila svojo svetovno državo. Zedinjene države takrat še niso prišle v poštev. Tudi v Jugovzhodni Evropi ni opustila ničesar, da ne bi najprej izigrala ondodni prostor obvladujoče in po vplivu stremeeče sile Rusijo, Avstro-Ogrsko in Turčijo, pozneje pa na novo ustanovljene suverene države drugo proti drugi. Pred vsem je smatrala Rusijo za najnevarnejšo nasprotnico, zlasti zato, ker je Velika Britanija z vzhodno velesilo prišla v stik tudi drugod izven Evrope. Ne nazadnje tej okolnosti se je imela že dolgo v agoniji nahajajoča se turška država zahvaliti za svoje nenaravno dolgo življenje. Anglija je podpirala sultana, ker so v Londonu smatrali, da car ogroža Dardanele. V Veliki Britaniji niso nikoli nasledili slepilo Moskve, ki je hlinila, da hoče osvoboditi balkanske narode, a si je v resnici hotela napraviti le prosto pot do morskich očin.

Navzlic temu je angleška diplomacija 19. in začetkom 20. stoletja pripisovala Jugovzhodu le sekundaren pomen. Okroževalna politika Eduarda VII. se je izvršila v sporazumu z Rusijo, da, v prvi svetovni vojni so v neki angleško-ruski tajni pogodbi žrtvovali celo Dardanele in zagotovili Kremlju posest Carigrada, da so mogli vpreči Rusijo vojaško v britanskem smislu. Polom carizma pa je razrešil London sklenjenih dogovorov in mu prihranil diplomatske težave, morda celo vojaške operacije nasproti njegovemu vzhodnemu zavezniku. Tudi po vojni je Anglija v bistvu prepustila francoskemu zavezniku polje na jugovzhodu Evrope. Politika francoske kulture je bila do 1936. leta uspešna v vedno naraščajoči meri. Ni se ji bilo treba ozirati na kogarkoli in tega tudi zares ni storila. Za francoskimi zavodi je stala vojaška moč »zmagovalca« nad nemško državo, od katere niso mogli pričakovati kaj niti gospodarsko niti politično. Francija je govorila o kulturi, ker je mislila na politiko. In kultura je v naši dobi ravno del diplomacije, vsaj v kolikor išče vpliva v drugih državah.

Angleži so vedeli to že preje, kakor vsi drugi narodi: poslali so naprej misionarje, ki so prinašali »kulturo«, življenje, pismenost in ljubečega Boga, kakršnega si je priokrojila angleška visoka cerkev za narode v kolonijah. Njim so sledili trgovci, ki so prinesli za »zaščito matične dežele« in potegnili za seboj vojske Njegovega Veličanstva. Kar se tiče Balkana, so bile metode v načelu iste, samo zunanja oblika je bila prilagojena višji kulturni stopnji narodov v tem prostoru. Krščanstva tukaj Angliji ni bilo več treba razširjati. Zadostovalo so prireditve društva »Anglo Rumanian Society« v Bukarešti, ali predavanja in jezikovni tečaji »Društva prijateljev Velike Britanije« v Belgradu, ali v drugih mestih Jugoslavije, Romunije, Bolgarije in Grčije, kjer so jih vršili drugi zavodi. Dejansko pa je bil vpliv vendar majhen: samo 300 Romunov se je na pr. do 1936. leta vpisalo v »Britisch Institut« v Bukarešti v tečaje za angleški jezik. Toda podvizali so se izravnati manjkajoči interes preteklosti, zavrgli počasnejšo metodo prinašalca prave in poslali borznega žida kot predstavnika zveličavnega britanskega kapitala.

Izkazalo se je od 1933. leta za jugovzhodnoevropske države vedno bolj, da morajo pričakovati obnove na tleh ležečega gospodarstva samo v sodelovanju z Nemčijo. Notranje ozdravljenje Reicha je povzročilo naraščajoče potrebe po vsem na Jugovzhodu proizvajamem blagu. Anglija pa je še leta 1932. morala skleniti v Otavi trdne gospodarske obveze z dominioni. Ni imela torej potrebne možnosti, da prevzame proizvode držav na Jugovzhodu Evrope. Leta 1938. je na pr. odpadlo že 14,2 odstotkov celotnega nemškega uvoza in izvoza na jugovzhodno Evropo, vtem ko je znašal v angleški skupni trgovini izvoz v jugovzhodne države samo 2 odstotka in uvoz celo le 1,3 odstotka. Bistveno še bolj dojmljivo učinkujejo te številke, če jih gledamo raz vidika jugovzhodnih držav. 49,9 odstotkov izvoza v Jugoslavijo je šlo v nemško državo in 9,6 odstotkov v Anglijo, uvažala je Jugoslavija 50,1 odstotkov

Sovražni sunki pri Nettunu so se zrušili

Novi napadi pred Sebastopolom odbiti — Parnik Rdečega križa obstreljevan

Oberkommando der Wehrmacht je dne 7. maja objavilo:

Pred Sebastopolom je sovražnik zlasti v severnem odseku nadaljeval s svojimi po močnem topništvu in bojnih letalcih podprtimi napadi. Odbili smo jih v premenljivih bojih in zajeli krajevne vdore. Nad Krimom so lovski in bojni letalci zopet odstrelili 34 sovjetskih letal. V bojih zadnjih tednov se je s posebno hrabrostjo odlikoval Hauptmann pl. Luecken, Bataillonskommandeur v nekem grenadirskem polku.

Severno od Jasija, vzhodno od Polozka kakor tudi južno od Pskova so bili brez uspeha slabejši napadi boljševikov. V času od 4. do 6. maja so zgubili Sovjeti na vzhodni fronti 140 letal.

V mostišču pri Nettunu se je v združenem obrambnem ognju ali v boju od moza do moza zrušilo več močnejših sovražnikovih sunkov.

V boju proti komunističnim tolpom na Balkanu je zgubil sovražnik aprila meseca 11.380 mrtvih, 3871 ujetnikov in številne prebežnike.

Severnoameriški bombniki so izvršili večeraj zopet napad na več krajev v Romuniji. Zlasti so nastale škode na poslopih in zgube med prebivalstvom v obmestju Kronstadta. Sestreljenih je bilo 23 sovražnih letal, večina štirimotorni bombniki. Pri tem so se posebno odlikovali romunski lovski letalci.

Pri obrambi sovražnih zračnih napadov na lastne konvoje so uničila zaščitna vozila vojne mornarice, krovnio protiletalsko topništvo pred norveško in nizozemsko obalo ter v Črnem morju 15 bombnikov in torpednih letal.

Pred južnofrancosko obalo so britanska letala napadla v službi Rdečega križa plovce španski parnik »Christina«, dasi je bil točno označen. Posadka je imela zgube. Ranjen je bil tudi komisar mednarodnega Rdečega križa.

Pri napadih skupin sovražnih bombnikov na zasedena zapadna ozemlja smo zbili pet sovražnih letal.

V pretekli noči so posamezna britanska letala odrgla bombe nad Zapadno in Jugozapadno Nemčijo.

Uspešna nemška obramba pred Sebastopolom

Pet velikih komunističnih tolp razbitih v Vzhodni Bosni — 47 sestreljen pri Ploesti

Oberkommando der Wehrmacht je dne 6. maja objavilo:

Pred Sebastopolom je sovražnik s posebno silnim topniškim ognjem in zapovrstjo izvajanimi napadi zračnega orožja prešel s novimi silami zopet v napadi, ki se je izjalovil ob žilavem odporu in odločnih nasprotnih napadih skupin in odredov vojske in vojne mornarice ter romunskih čet. Nemška lovka in bojna letala so učinkovito posegla v boje in brez lastne zgube sestrelila 30 sovjetskih letal.

Vzhodno od romunskega Sereta se je tudi večeraj v združenem obrambnem ognju zrušilo več močnejših napadov boljševikov. Odredi bojnih in bombnih letal so tudi tukaj z dobrim uspehom podpirali našo obrambo in uničili enajst sovražnikovih oklopnikov kakor tudi številne topove in oskrbovalna vozila. Bojevanje proti sovjet-

skemu železniškemu prometu se je uspešno nadaljevalo podnevi in ponoči. Močni odredi nemških bojnih letal so v pretekli noči izvršili strnjen napad na kolodvor Kijev-Darnica. V kolodvorskih napravah so nastala huda razdejavanja.

Iz mostišča pri Nettunu in z italijanske južne fronte poročajo o živahnem obojestranskem delovanju udarnih čet; več sovražnih oporišč je bilo poganih v zrak z njihovimi posadkami vred.

V Vzhodni Bosni so nemške čete kljub težavnim terenskim prilikam in kljub mestoma trdemu odporu razbile pet velikih komunističnih tolp. Hkrati so nemške in bolgarske čete, ki so jih podpirale enote zbora srbskih prostovoljcev in narodne srbske zveze, preprečile poskus komunističnih tolp, da bi se ustalele v Srbiji.

Severnoameriški bombniki so večeraj po-

da bi odškodovala Nemčijo, namesto da bi se skušala s njo poravnati.

Ko je bila britanska gospodarska ofenziva na višku, je rekel nek angleški državnik takratnemu romunskemu zunanjemu ministru Gafencu o priliki londonskega obiska novembra 1938. leta: »Vemo — in zagotavljam vas, da je to mnenje v Angliji splošno —, da ne storimo vsega tega, kar storimo za okrepitev romunskega gospodarstva, za Romunijo, ampak za Anglijo. Vemo tudi, da moramo naglo delati. V našem interesu je, da vzdržujemo Romunijo in njeno krepko gospodarstvo na svetovni trg, zlasti ker leži ta država ob Črnem morju in predvsem ob ustju Donave. Ta zadnja okolnost zasluži, da opustimo svojo tradicionalno počasno in previdno preudarjanje.«

Ta »neselbična« priskakovanja Velike Britanije se kakor znano niso izpolnila. Pridobila je pač za svoje načrte neko izdajalsko kliko, da je lahko na jugovzhodu in državah, če že niso prišle pod britansko kontrolo, zanetila plamen in povzročila, da so narodi izkrvavili. Toda tudi tukaj ni imela uspeha. Jugovzhodna Evropa leži v območju izžarevanja Velikonomškega Reicha. Od njega dobi svojo politično in gospodarsko obnovo in svojo vojaško zaščito.

dnevi izvršili napade na Ploesti in Turnu-Severin, ki so povzročili škode in zgube med prebivalstvom. Sile nemške in romunske zračne obrambe so zbile 47 izmed napadajočih letal, množstveno bombnike.

Vzhodni delavci proti sovjetskim grozodejstvom

Berlin, 9. maja. Pri pogledu na ogromna zločinstva, ki jih store Sovjeti v vseh pokrajinah ki so prišle pod njihovo oblast, se je polastila vzhodnih delavcev, ki živijo v Nemčiji, velika ogorčenost. Vzhodni delavci neke velike berlinske tvornice za stroje so v neki resoluciji izrekli, da smatra Stalin vse pripadnike vzhodnih narodov, ki so živeli enkrat izven njegovega območja, čisto vseeno, kako je njegovo osebno stališče do boljševizma, za svoje smrtne sovražnike. Vsi vzhodni delavci so povezani v mislih, da svoje uspehe se povečajo, da bi bojujočim se vojakom na fronti, med katerimi so tudi številni prostovoljci iz vrst vzhodnih narodov, dobavljali orožje. Oni hočejo na ta način pomagati, da bodo maščevani zločini Sovjetov. Odločitve vzhodnih delavcev so izvenle v silnem priznanju k skupnemu boju proti judovskemu boljševizmu.

Sovjetom sledi oduševstvo in smrt od lakote

Bukarešta, 9. maja. Kakor poročajo romunski časopisi iz zanesljivega vira, se cene v ozemljih, ki so jih zasedli boljševiki, dnevno bolj in bolj povečavajo. Po izpovedbah beguncev iz kraja Balti je tam nemogoče kupiti si kruh, ker so boljševiki takoj po prihodu vse zaloge izropali. Zidje imajo v rokah vso trgovino in oddajajo blago samo svojim rasnim drugom. Za oduševske cene pa se lahko pri židih vse dobi, od tobaka pa do najfinjšega blaga in živila. Ker so boljševiki samodržci cene in meze izenačili s sovjetskimi, zaslužijo delavci sedaj komaj 10 rubljev enako 1 RM dnevno, kar je praktično enako smrti od lakote.

Badoglijev kabinet orodje Moskve

Milan, 9. maja. Iz zasedbe Južne Italije javlja sovražna oddajna postaja, da je bil komunist Togliatti, ki ga je imenoval Badoglio za »ministra brez delokroga« in ki je danes odločujoča osebnost v vladi izdajalskega maršala, poklican v Moskvo radi poročanja. Pet komunistov, ki pripadajo kabinetu Badoglija se je po tem poročilu zednilo v kontrolnem odboru z nalogo, da kontrolirajo celotno delovanje Badoglijeve vlade. To poročilo bliskovito osvetljuje, kakor se to poudarja v tukajšnjih političnih krogih, položaj, ki je nastal v Južni Italiji. Vlada Badoglija torej ne prejema več navodil iz Washingtona in Londona, ampak iz Moskve.

Secret Service mori dalje

(Nadaljevanje s 7. strani.)

letalska nesreča, in tako je bilo navsezadnje z odstranitvijo nacionalno čutečih egiptovskih generalov, ki so bili zastrupljeni. S tem je objasnjena tajinstvena kap egiptovskega in čilskega delegata pri konferenci llo kot nov umor Secret Service. Spet si je Churchill naprtil novo krvavo krivico, da bi lahko nemoten nadaljeval s svojim delom za poneumljanje ljudstva in prevaro delovnih množic, dokler ne pride veliko prebujenje prevarantih.

Verlag und Druck: NS-Gauverlag und Druckerei Kärnten GmbH, Klagenfurt — Verlagsleiter: Dr. Emil Heitjan. — Hauptschriftleiter: Friedrich Horstmann. Zurzeit ist Anzeigenliste Nr. 1 gültig.

HANNES PETER STOLP, SREČONOSNA POSTELJA DONNE DIANE

Urheber Rechtsschutz: Mitteldeutsche Roman-Korrespondenz, Leipzig C

In ko je Peter tekkel skozi dvorano, je videl sedeti grofa Kiša z nabuhlim obrazom pri sifonu sodavice.

»Oh, moj mladi prijatelj čebel«, je govoril grof Kiš medlo, »včeraj sem se dal pregovoriti, da sem pil nekaj kozarcev sekta. Jaz pa ne prenašam alkohola. Moja glava je še čisto zmešana. Sploh pa, kako je že bila ta stvar?« je nadaljeval nekoliko živahneje. »Govorilo se je tukaj vendar nekaj o čebelah, ki bi naj dobile viski. Temno se spominjam na to. Ta nesmisel naj bi baje izviral iz mojih ust. Nekdo ga je slišal od nekoga in ga potem razširjal naprej. Kdo neki je to bil? Ali ste mi vi, mladi prijatelj, imenovali to osebo?«

»Kajpak! Skof je bil tisti, ki je o tem govoril. Vprašajte ga na priliki, gospod grof, kdo mu je to sporočil.«

»Vprašal ga bom, prav zares ga bom vprašal«, je rekel mali grof Kiš. »Prezvišeni mi bo moral imenovati človeka, tistega hinavskega človeka, ki gre za tem, da spodkopije meni kot čebelarju dober glas.«

»Gospod grof«, je vprašal Peter nenadoma z ostrim pogledom in glasom detektiva, »kaj mislite vi o postelji z nehom?«

»O postelji z nehom?« je ponovil grof Kiš osuplo.

»Zdravstvujta«, je rekel Peter namesto odgovora in šel iz dvorane.

»Nenavaden mlad mož!« je mrmral osupli grof Kiš. In ko je zadonel šum po stopnicah prihajajočih korakov na njegovo uho, je dvignil glavo.

Bil je prevzvišeni škof iz Nagyikuna, ki je hotel še nekoliko uživati čare mladega jutra, preden je nameraval z drugimi gosti sestiti k zajtrku.

Grof Kiš je hipoma poskočil in tekkel škofu nasproti.

*

Flora je že čakala pri garažah, ko se je Peter tam pojavil.

»Kje ste vendar ostali tako dolgo, gospod Bautz?« je vzkliknilo dekle nestrpno. »Minilo je že deset minut preko določenege časa.«

»Dobro jutro, grofica Flora«, je rekel Peter prisrčno. »Oprostite prosim mojo zakasnitev, toda grof Kiš me je zadržal. In ko sem grofu Kišu namignil s tem, da sem izgovoril besedo namignil z nehom, se mi je zdelo, da se je grof zadržal. Mislim, da imate prav. Ne ste mnenja, da sta grof Kiš kot stric Kalotaja in ta zgovorjena.«

»Gotovo!« je vzkliknila Flora. »Toda sedaj pojdiva k staremu vodnjaku na vjake. Vodnjak je že davno usahnil, in če najdeva v njem razstavljeno posteljo z nehom, gospod Bautz, veste li, kaj bom takrat storila?«

»Mene obžalja?« je ugibal Peter upalno.

»Ne, nikakor ne!« je rekla Flora s srčno odločnostjo. »Vsekakor vam pa hočem — če bova imela uspeh — velikodušno odpustiti vse sramote in podlosti, ki ste mi jih doslej storili.«

»To je že napredek!« je rekel se, ugotovil Peter, vtem ko je šel poleg mladega dekleta. »Bo že šlo. Le mislite tu pa tam zopet na sličnosti, ki jih imava midva z najsmrečnejšo zakonsko dvojico Kutifalvičev.«

»Pustite vendar prosim to namigavanje«, je ukazala Flora nemilostno. Toda svoje zmede vendar ni mogla popolnoma prikriti, in Peter je bil skrivši tega vesel —

Pet minut pozneje sta stala pred starim vodnjakom na vliak in se pripogibala preko njegovega roba.

»Peklenška tema je tam spodaj«, je menil Peter, »toda danes sem bil previdnejši!« Privlekel je žepno svetilko iz žepa in posvetil dol. Toda svet ni segel do dna vodnjaka.

»Vodnjak je samo deset metrov globok«, je rekla Flora in spodbudno gledala svojega spremljevalca.

»Oh, vi mislite, da naj splezam tja dol?« je vprašal Peter čemerno.

»Kajpak, tako sem mislila!« je odgovorila Flora. »Mar naj splezam morda jaz sama tja dol?«

»Ne, tega pač ne morem zahtevati!« Peter je nezaupljivo gledal na zarjavelo potezno verigo. »No, in kaj potem, če se veriga strga in strmoglavim navzdol? V tem primeru si bom pač vsekakor zlomil vrat.«

»Ali vas je strah?« je spraševala Flora prezirljivo.

»Ne«, je rekel Peter z vzdihom, »ni me nič strah. Že vedno je bila moja najskrivnejša želja, da bi smel enkrat splezati na pol prepereli, skoz in skoz zarjaveli potezni verigi v kakšen globok vodnjak. Ves srečen sem, da stojim sedaj pred izpolnitvijo svoje želje.«

»Ampak, ne govorite vendar takega košatega nesmisla!« je rekla Flora smeje. »Pogum krasi moža! Naprej, naprej gospod Bautz, dokazite, da se nisem zmotila glede vas.«

Peter se je odločil.

»Če bi strmoglavil in si zlomil vrat«, je rekel udano, »me kar pustite tam spodaj ležati. Ni treba, da bi pokopali moje zemeljske ostanke. Toda za eno vas prosim: bodite tako ljubeznivi, kajne, da pridite tu pa tam — tudi v poznejših časih — sem k studencu in se spomnite v tih molitvi dobrega starega Petra Bautza, čegar kosti trohne tu v globini.«

»Storila bom tako«, je obljubila Flora. Vze-la je v roko ročico valja, na katerem je tekla zarjavela potezna veriga.

»Torej, le naprej, gospod Bautz«, je ukazala. »Spustila vas bom počasi navzdol.«

»Vsekakor, grofica Flora, zdravstvujta«, je rekel Peter z glasom moža, ki je devetinde-

vetdesetodstotno zaključil s svojim življenjem. »Pozdravite mi, prosim, Fani in Rudolfa. In če se ne povrnem, jima recite, da sem se preselil v večnost, zvesto izpolnjujoč svojo prijateljsko dolžnost, in...«

»Bože mili, ga je prekinila nestrpna Flora. »Lahko bi bili že davno spodaj. Sedaj pa glejte, da se odpravite!«

Peter je še enkrat globoko in težko vzdihnil. Nato je prijel za verigo.

»Spuščajte kos za kosom!« je zahteval, vtem ko je Flora držala ročico v svojih malih žvrstih rokah.

Peter je visel na verigi, in njegovo telo je bingljalo nad zidno odprtino vodnjaka.

Flora je spuščala ročico zob za zobom, in Peter se je pogrezal globino.

»Pasji mraz tu spodaj!« ga je slišala Flora vzklikniti. »Ali imate še dolg kos verige tam zgoraj?«

»Se eno četrtino!« je odvrnila Flora. Spustila je nadaljnja dva metra z ročice, potem pa je enkrat nekaj počilo in zahrumelo. Veriga se je bila odrgala z ročice in padla v vodnjak.

»Vsemogočnik!« je zavpila Flora in se zgrozila. Sklonila se je nad rob vodnjaka.

»Gospod Bautz, ali se vam je kaj zgodilo?« je sopljala, tresoč se od strahu.

»Ne«, je odjeknil iz globine zamolklo in volodoneče Petrovo glas, »dospel sem nepoškodovan. Samo ta prekleta veriga mi je padla na glavo.«

»Hvala Bogu!« je rekla Flora in si oddahnila. »Halo, gospod Bautz«, je klicala navzdol, »ali ste našli kaj?«

»Da, doslej en star lonec, dve škatli za konzerve — in kaj pa je to tukaj — spletnel škorenj... za vrage, ali mi greš prođ, prekleta mrcina!«

»S kom pa govorite, gospod Bautz?«

»S podgano!« je vpil Peter navzgor.

»Strašno mora biti tam spodaj«, je vzkliknila Flora in se zgrozila.

(Dalje prihodnjič)

Hauptmann Artur Pipan

Klagenfurt, 9. Mai. Wieder einmal ist einer der tapferen Söhne Kärntens in die Annalen der Kriegsgeschichte eingegangen: Hauptmann Artur Pipan aus Velden am Wörther See, Staffelskapitän in einem Schlachtgeschwader, wurde am 9. April 1944 als Anerkennung für seinen mutigen und opferbereiten Einsatz mit dem Ritterkreuz ausgezeichnet.

Ritterkreuzträger Hauptmann Artur Pipan wurde am 5. Dezember 1919 in Velden a. W. S. geboren. Er besuchte die Bundeserziehungsanstalt in Wiener Neustadt „Am Turm“, in Breitensee und Wien und rückte im September 1937 zum Bundesheer als Einjährig-Freiwilliger ein.

Zu Beginn des Krieges stand er in der Slowakei als Flaksoldat und kam im Herbst 1939 zum Westen des Reiches. Dort entschloß er sich, Flieger zu werden. Nach seiner Ausbildung wurde er nach Belgien versetzt. Kurz darauf ging er nach Sizilien und nahm als Sturzkampfflieger teil an den Angriffen auf Malta und an den schweren Kämpfen in Nordafrika bei Benghasi, Derna und Tobruk.

Der Krieg gegen Griechenland führte ihn nach Kreta, wo sich die Luftwaffe in besonderem Maße hervortat. Zu Beginn des Krieges im Osten stand er als Leutnant bereits an der deutsch-sowjetischen Grenze. Seit dieser Zeit stand er im Osten, sowohl im Mittel- wie auch im Nordabschnitt. Im Frühjahr 1942 wurde seine Maschine abgeschossen, jedoch gelang es ihm trotz einer Kopfverletzung den Bordfunker und sich dadurch zu retten, daß er die brennende Maschine bis zu den deutschen Stellungen durchbrachte. Für seine hervorragende Bewährung erhielt er als Oberleutnant im Herbst 1942 das Deutsche Kreuz in Gold, nachdem er bereits mit dem Ehrenpokal des Reichsmarschalls ausgezeichnet worden war. Für seine zahlreichen Feindflüge wurde ihm im Herbst 1943 der Anhänger der Goldenen Frontflugschleife verliehen.

Stalin als „Freund der Polen“

Berlin, 9. Mai. In der vergangenen Woche wurde, wie Reuter aus Moskau meldet, der USA-polnische katholische Pfarrer von Springfield, Stanislaus Orlemanski, in Gegenwart des Außenkommissars Molotow von Stalin empfangen. Orlemanski, ein Mann, der offensichtlich an Gedächtniswund leidet, ließ sich bei dieser Gelegenheit so einfeilen, daß er anschließend in einer Ansprache über sowjetische Sender Stalin als „Freund der Polen“ feierte, „der nicht die Absicht habe, sich in interne Angelegenheiten des polnischen Staates einzumischen. Stalin strebe ein freundschaftlich gesinntes Polen an, das harmonisch mit den Sowjetrepubliken arbeite“.

Wie diese „freundschaftliche und harmonische Zusammenarbeit“ Stalin mit den Polen in Wirklichkeit aussieht, haben ja alle Welt und besonders die Landsleute des Pfarrers Orlemanski gesehen. Man braucht nur an das Blutbad von Katyn, die Massenerschießungen in den von Sowjetunion „befreiten“ polnischen Gebieten und die Verschleppungen von Hunderttausenden von Polen nach Sibirien zu erinnern. Orlemanski ist aber blind für dieses furchtbare bolschewistische Blutregime, unter dem doch gerade der polnische Klerus, die geistlichen Brüder Orlemanskis die meisten Opfer zu bringen hatte.

Der Besuch des weltfremden und verführten katholischen Pfarrers hat, wie eine Reuter-Meldung aus Washington berichtet, bereits zu einem Protest einer Abordnung von Amerikapolen bei Staatssekretär Hull und bei Kongressführern geführt. Die Delegation mit Mitgliedern des koordinierenden Ausschusses aller Gesellschaften, Organisationen, Pfarren und Klubs der Amerikaner polnischen Ursprungs in den Oststaaten der USA umfaßt rund 6 Millionen Amerika-Polen. Er veröffentlichte eine Erklärung, die die USA-Regierung beschuldigt, durch Erlauben der Moskauer Orlemanskis, der die Unterstützung der kommunistischen Partei habe und gegen die Anordnung der katholischen Kirche verstoße, zu helfen, die Völker Europas dem Kommunismus auszuliefern.

Dr. F. J. Jakub

Deutsch für Fortgeschrittene

12. Stunde.

Der beste Empfehlungsbrief.

Auf die Zeitungsanzeige eines Kaufmannes, durch welche er einen Jungen für sein Kontor suchte, meldeten sich fünfzig Knaben. Der Kaufmann wählte sehr rasch einen unter ihnen und verabschiedete die andern.

„Ich möchte wohl wissen“, sagte ein Freund, „warum du gerade diesen Knaben, der doch keinen einzigen Empfehlungsbrief hatte, bevorzugtest?“

„Du irrst“, lautete die Antwort; „dieser Knabe hat viele Empfehlungen. Er putzte seine Füße ab, ehe er ins Zimmer trat, und machte die Tür zu; er ist daher sorgfältig. Er gab ohne Besinnen seinen Stuhl jenem alten lahmen Manne; dadurch zeigte er seine Herzensgüte und Aufmerksamkeit. Er nahm seine Mütze ab, als er hereinkam, und antwortete auf meine Frage schnell und sicher; er ist also höflich und hat Manieren. Er hob das Buch auf, welches ich absichtlich auf den Boden gelegt hatte, während alle übrigen dasselbe zur Seite stießen oder darüber stolpten. Er wartete ruhig und drängte sich nicht heran — ein gutes Zeugnis für sein anständiges Benehmen. Ich bemerkte ferner, daß seine Kleider gut gebürstet, seine Hände und sein Gesicht rein waren. Nennst du dies alles keinen Empfehlungsbrief? Ich gebe mehr darauf, was ich von einem Menschen weiß, nachdem ich zehn Minuten lang gesehen, als auf das, was in schönen Empfehlungsbriefen geschrieben steht.“

A. Kleinschmidt.

Empfehlungsbrief, der — priporočilno pismo verabschieden jemanden — odsloviti, odpustiti koga

bevorzugen — prednost dati
tun — motiti se, tavati, klatiti se
die Antwort lautete — odgovor se je glasil

Reuterschwindel schon nach zwei Tagen entlarvt

Der japanische Professor Sakimura nicht zu den Achsenfeinden übergelaufen

Stockholm, 9. Mai. Der feindliche Nachrichtendienst hatte am 1. Mai gemeldet, der sich in Stockholm aufhaltende japanische Professor Sakimura, der bis 1943 bei der japanischen Botschaft in Berlin tätig gewesen sei, sei zu den Alliierten übergelaufen. Nach Reuter habe Sakimura die Ansicht geäußert, die Achse könne den Krieg nicht gewinnen. Er habe daher den Alliierten seine besonderen Kenntnisse angeboten.

Dieses Lügenmanöver hat sich nur zwei Tage halten können, denn Professor Sakimura erschien am 3. Mai in Begleitung eines Vertreters der Domei-Agentur und eines Vertreters der Stockholmer japanischen Gesandtschaft bei dem DN-Büro in Stockholm, um zu den anglo-amerikanischen Schwindelmeldungen folgende Erklärung abzugeben:

„Man will bewußt meine persönlichen Angelegenheiten zu politischen Zwecken ausnutzen, und zwar gerade in dem Augenblick, in dem sich die Frage der Invasion zuspitzt. Die Reuter-Meldung ist ebenfalls als ein Bestandteil des Nervenkrieges gegen die Achsenländer zu betrachten sowie als Teil der Bestrebungen, einen politischen Riß zwischen Japan und

Deutschland herbeizuführen. Sie gehörte in das Kapitel der sinnlosen Taktik um die Aufmerksamkeit von der Hilflosigkeit der anglo-amerikanischen Strategie und von den langsamen Vorbereitungen zur Invasion abzulenken. Als Akademiker habe ich in Schweden mit dem politischen Leben gar nichts zu tun und bin dankbar, daß ich meine wissenschaftlichen Arbeiten hier fortsetzen kann. Man kann in Deutschland und Japan bei der immer stärkeren inneren Geschlossenheit über den Bluff Reuters nur lächeln.“

Wenn man schon meine persönlichen Angelegenheiten zur Agitation ausnutzen will, so fühle ich mich als Vertreter der jungen Generation Japans veranlaßt, mit aller Klarheit auszusprechen: In der jungen Generation Japans brennt der leidenschaftliche Wille zur Befreiung der unterdrückten Asiaten aus der langjährigen Ausbeutung des anglo-amerikanischen Imperialismus immer mehr. Ihrer historischen Aufgabe bewußt, wird die japanische Jugend bis zum letzten Mann mit Freude und Begeisterung tapfer kämpfen.“

Heldentod Admiral Kogas in vorderster Front

Ein Jahr Oberbefehlshaber der japanischen Flotte — Nachfolger Admiral Toyoda

J. Tokio, 9. Mai. (Av.-Bericht.) Als vor etwa einem Jahr Großadmiral Yamamoto vor dem Feind den Heldentod fand, trat Admiral Koga an seine Stelle als Oberbefehlshaber der vereinigten japanischen Flotte. Nur ein Jahr konnte Admiral Koga auf diesem verantwortungsvollen Posten seinem Vaterland dienen. Jetzt hat er in Ausübung seiner soldatischen Pflichten gleich seinem Vorgänger in vorderster Front den Heldentod gefunden, als er von einem Flugzeug aus die militärischen Operationen leitete.

Während seiner einjährigen Tätigkeit erwarb sich Admiral Koga in zahlreichen erfolgreichen Kämpfen große Verdienste. Wir erinnern an die sechs Luftschlachten bei Bougainville, an die Schlacht auf den Gilbert-Inseln und nicht zuletzt an die mit erheblichen Verlusten der Gegner verknüpften Operationen in den Gewässern der Lungabucht.

Koga stammte von der Insel Kyuschu, die auch die Heimat des großen japanischen Seehelden Admirals Togo war. Seine Laufbahn als Marineoffizier durchlief Koga in allen Teilen mit größter Auszeichnung. Längerer Dienst im Ausland, besonders in Frankreich, brachte ihm eingehende Kenntnisse über die Flotten der fremden Seemächte.

Die japanische Marine und mit ihr das gesamte japanische Volk betrauern tief den Tod dieses vorbildlichen Seemanns und Soldaten. Wie der

Sprecher der japanischen Marine bekanntgab, wurde der gefallene Admiral Koga vom Tenno nachträglich zum Großadmiral befördert und durch die Verleihung des Ordens vom goldenen Drachen erster Klasse nach seinem Heldentod ausgezeichnet.

Die Ernennung von Admiral Soemu Toyoda als Nachfolger Kogas schließt an eine gewisse Tradition an, da wieder der Chef der Marine-Station Yokosuka zum Oberbefehlshaber berufen wurde. Admiral Soemu Toyoda, der nach dem Heldentod des Oberbefehlshabers der vereinigten japanischen Flotte Admiral Koga im März dieses Jahres die Nachfolge angetreten hat, steht im gleichen Alter wie sein Vorgänger und stammt auch von der Insel Kyuschu. Nach Absolvierung der Marinekadettenschule war er später Marineattaché in London. Nachdem er dann als Professor an die Marineakademie berufen worden war, hatte er Kommandos auf zwei Kriegsschiffen inne. Sein Werdegang brachte ihn dann auf den Posten des Oberbefehlshabers der U-Boot-Waffe und danach auf den des Admiralsstabschefs der vereinigten Flotte. Seit Ausbruch des Chinakonflikts war er Oberbefehlshaber in den chinesischen Gewässern und wurde im Jahre 1941 zum Admiral befördert und gleichzeitig zum Chef der Flottenstation in Kure. Anschließend erfolgte seine Berufung in den Obersten Kriegsrat.

Araber erkennen das falsche Spiel

Jb. Vichy, 9. Mai. (Eigenbericht.) Die erste Maßnahme, die nach der anglo-amerikanischen Besetzung in Nordafrika durchgeführt wurde, war die Bevorzugung der Juden. Sie bestand in Algerien darin, daß alle Juden in Bausch und Bogen die französische Staatsangehörigkeit erhielten, während die Mohammedaner, die die überwiegende Mehrheit der Bevölkerung ausmachen sogenannte „Eingeborene“ blieben. Die Folge war damals eine mohammedanische Aufstandsbewegung, die dem Gaule-Komitee viel zu schaffen machte. Um dieser Entwicklung zu begegnen, verkündete de Gaulle am 7. März vorigen Jahres ein Gesetz, demzufolge auch die Mohammedaner französische Staatsbürger werden sollten.

Inzwischen haben die algerischen Mohammedaner erkannt, welchen Zweck das Gesetz in Wirklichkeit

hat. Der Geheimsender der nordafrikanischen Mohammedaner „Die Stimme Arabiens“ stellte fest, das Alger-Komitee und mit ihm die Agenten Moskaus benutzten das Gesetz nur dazu, um die nordafrikanischen Mohammedaner leichter in den Kriegsdienst zwingen zu können. Die Kommunisten erklärten den Arabern ganz offen: „Ihr seid jetzt Franzosen, also müßt ihr für die Sache der Alliierten kämpfen.“ Dagegen sei die Lage der Mohammedaner in keiner Weise verbessert worden. Noch nicht einmal eine Schule wurde für sie geschaffen. Das Alger-Komitee habe den Mohammedanern zwar die Freiheit versprochen, aber in Wahrheit sei sie nur ein Sklave Moskaus.

Die Enttäuschung und Empörung der algerischen Mohammedaner, die sich wieder einmal betrogen sehen, hat ihre Parallele in der marokkanischen Aufstandsbewegung, die nun sogar von den von de Gaulle abgefallenen Offizieren unterstützt wird.

10 Wörter, die Sie lernen sollen:

Plump — okoren, neroden, štorast
Plunder, der — šara, ropotilja
plündern — pleniti, ropati
polieren — polirati, gladiti, likati, loščiti
polizeilich — policijski, redarski
Polster, der — blazina
Post, die — pošta
Postanweisung, die — poštna nakaznica
Posten, der — straža
postlagernd — poštno ležeč

Misliti, da je njegovo izražanje okorno.
Za to šaro ne plačam niti pfeniga.

Kdor pleni, bo ustreljen.
Moram poklicati mizarja, da mi bo pohišstvo na novo poliral.
Ura zapiranja je bila preložena na 12. uro.

Potrebujem še drugo blazino za moje posteljo.

Dal bom zavoj odnesti na pošto

Denar se pošilja po poštni nakaznici.

Pred vojašnico stojl vedno straža.
Prosim Vas, da mi pismo pošljete poštno ležeče v Krainburg.

Dominien Gelegenheit erhalten würden, durch einzelne Vertretungen ihre besonderen Interessen wahrzunehmen. Das ist eine wesentliche Abweichung von der bisherigen englischen Bevormundungspraxis gegenüber den Dominien.

Die ersten drei Tage der Londoner Beratungen zwischen Churchill und den Dominienvertretern galten nach offizieller Angabe den militärischen Fragen und endeten natürlich mit Proklamierung völliger Einigkeit. Interessant ist lediglich, daß eine Beschleunigung des Pazifikkrieges versprochen wurde. Am Donnerstag begannen außenpolitische Beratungen, eingeleitet durch einen längeren Bericht Edens,

Der Tag D.

Von Oberleutnant A. v. Olberg

In der Invasions-Bluffoffensive der Anglo-Amerikaner spielt neuerdings der Tag „D“ eine gewaltige Rolle. Irgendein nordamerikanischer Divisionskommandeur hat anlässlich eines Interviews in England einem nordamerikanischen Journalisten unter dem Siegel strengster Verschwiegenheit geflüstert, der Tag „D“, über den nur ganz wenige höhere Offiziere Bescheid wüßten, also der Tag der beginnenden Invasion, sei nun endgültig festgesetzt. Selbstverständlich macht diese vertrauliche Information, wie beabsichtigt, nun ihren Weg durch die gesamte britische und nordamerikanische Presse. Alles spricht vom Tag „D“, und da Marshall Smuts, der südafrikanische Präsident und Verräter an seinen burischen Landeskindern, im Senat erklärt hat, daß die Invasion „bald“ erfolgen werde, so kombiniert man, daß der Tag „D“ unmittelbar bevorstehe.

Was ist nun an der Mär vom Tag „D“? In aller Welt, wo Kriegsministerien und Generalstäbe irgendwelche große militärische Aktionen vorbereiten — erinnert sei nur an die Aufstellung der Zeittafeln für die Mobilmachungs-vorarbeiten — werden derartige Aktionen rein schematisch festgelegt. Allgemein bekannt dürfte es sein, daß der Tag „M“ als erster Mobilmachungstag gilt und daß die Zeittafeln für die weitere Vorbereitung dann fortlaufend nummeriert wird. M plus 4 bedeutet also den fünften Tag nach ausgesprochener Mobilmachung. Wann diese Mobilmachung zum Aufmarsch und dieser zum Beginn der Feindseligkeiten übergeht, hängt von der politischen Entwicklung ab. Die Zeit zwischen beiden Terminen wird in der Regel dann durch Buchstaben bezeichnet, so daß der Aufmarschtag X und der Eröffnungstag Y heißen können. Eine zeitliche Festlegung dieser Termine, die laufend Jahr für Jahr in jeder Armee vorbereitet werden, behält sich selbstverständlich die Regierung je-weilig vor. Ja, es kann sogar vorkommen, daß ein bereits festgelegter Tag Y aus irgendwelchen politischen Veranlassungen noch im letzten Augenblick verschoben wird.

Anders liegen die Dinge auch jetzt nicht bei dem geheimnisvollen Tag D. Niemand hat erklärt, ob der Tag D der Anlauftag für den bevorstehenden Aufmarsch oder der Angriffstag sein soll, ja, es kann sogar möglich sein, daß der Tag D noch eine ganz andere Bedeutung hat. Ganz selbstverständlich aber ist es, daß in der schematischen Festlegung der anglo-amerikanischen Invasionspläne, die zweifellos schon seit Monaten vorbereitet sind, der Tag D irgendeine Rolle spielt. Wann aber der Tag D aus seinem Aktenschlummer zum Tag erwachen wird, also Aufmarsch oder Invasion in die praktische Wirklichkeit verwandelt werden wird, bedarf erst noch einer tatsächlichen Datumsfestsetzung durch die Führung der Invasionsarmee bzw. durch die anglo-amerikanischen Regierungen. Daß eine derartige Festsetzung schon definitiv bestimmt sein sollte, halten wir für höchst unwahrscheinlich, vor allem würde man sie dann bestimmt nicht einem neugierigen Journalisten zuraunen. Die ganze Angelegenheit paßt zu sehr in die große Bluffoffensive unserer Gegner, um an Wahrscheinlichkeit zu grenzen. Trotz alledem sind wir darauf vorbereitet, daß die Invasion über kurz oder lang erfolgen kann, weil Briten und Nordamerikaner tausend Gründe haben, auch ihrerseits nun endlich mit starken Kräften in die Kriegsscheidung einzugreifen, wenn sie überhaupt den Krieg gewinnen und nicht ganz von Stalin an die Wand gedrückt werden wollen.

Wie dem auch sei, ob der Tag D im Hinblick auf die Ereignisse in der allernächsten Zeit endgültig festgelegt ist oder ob die militärische Führung beim Gegner, wie zu erwarten, sich dies bis zum letzten Augenblick vorbehält, kann uns nicht beunruhigen. Mag sein, daß es für die amerikanische Öffentlichkeit gewisse Reize haben mag, im voraus mit dem Gedanken zu spielen. Für uns bleibt die Frage völlig belanglos. Ob dieser Tag D nun morgen, in einer Woche oder in zwei oder drei Monaten eintritt, wir sehen ihm mit größten Erwartungen entgegen, in der Gewissheit, daß unsere Truppen, wo auch das Morgenrot des Tages D anbrechen mag, den Briten und Nordamerikanern einen ihrer würdigen Empfang bereiten werden.

Indonesisches Heer gegen Tschungking

tc. Paris, 9. Mai. Besprechungen zwischen dem Generalgouverneur von Indochina Admiral Decoux und dem französischen Botschafter in Japan Cosme sowie dem französischen Geschäftsträger in Thailand legten die Politik Frankreichs in Ostasien erneut fest, meldet der „Petit Parisien“ aus Saigon. Dies sei namentlich im Hinblick auf das nationale China der Fall. Bisher habe Frankreich seine diplomatische Mission wohl aus Tschungkingchina zurückgezogen, hatte aber die Nankingregierung offiziell noch nicht anerkannt. Die Regierung Indochinas habe jetzt für den Fall einer Bedrohung von Seiten der Tschungkingtruppen ein 300.000-Mann-Heer aufgestellt.

Um 75 v. H. weniger britischer Stahl

Genf, 9. Mai. Die Rüstungsproduktion in den Industrien von Sheffield ist schwer durch den Streik der Bergleute beeinträchtigt worden, berichtet „Daily Express“, denn man habe den Kohlenverbrauch dieser Industrien und vor allem der Walzwerke um 75 Prozent gegenüber dem Normalen einschränken müssen. Daher sei die Stahlproduktion in Sheffield um nicht weniger als drei Viertel gesunken. Dieser Produktionsrückgang habe schwer alle englischen Stahl verarbeitenden Rüstungsfabriken getroffen.

»Ponosni kakor moji Hrvati«

Med ljubeznijo in slivovko — Pestra Ilica, ponosni Kapitol — Zagrebška slikovnica

44-PK. Stojimo na velikem Jelačićevem trgu, pod velikim banom, ki se pač več ne bo obrnil, da bi malim dekletom črni oči in njihovim kavalirjem pokazal kaj drugega kakor zadnjo plat, in pustimo hrmeti utrip mesta mimo nas.

Toliko škornjev

»Med »Heersvaatski Narod« in »Daide Zeitung« prizadevnih prodajalcev časopisov zvonijo biserni smeh elegantnih Zagrebčank, ki zveste stari avstrijski tradiciji ne opuste svojega dnevnega pohajkovanja kljub vojski in banditom.

»Slišaj, moja ljuba mala Nadal! Šepeta mladi letalski poročnik poleg nas, »kako bi bilo z današnjim večerom?«

Zal ne moremo več slišati odgovora. Ali mala rjava ročica, ki se čvrsto oprime roke hrvatskega častnika, govori vse.

»Vedno isto, se jezi stari...«, ki v bližini kavarne »Dubrovnik« snaži čevlje, »vedno spet nasadejo moški.« Elegično gleda pri tem na škornje zaljubljenega poročnika. »Lahko bi se tudi bolje svetili!«

Stara, ki s plašnim stranskim pogledom na eventualno kontrolo ponuja 1 meter gumijaste trake za 100 kun, se prezirljivo smehljaja. »Temu je potrebno, ravno takemu kakor si ti, ki vedno letaš za menoj in hočeš pri meni stanovati!«

Staremu poide sapa, ko vidi svojo duševno skrivnost izročeno javnosti. Kdo ve, kaj bi se bilo zgodilo, če sedaj ne bi pevajoč prikorakala iz neke stranske ulice četa mladih hrvatskih vojakov.

»Toliko škornjev«, toži stari, »in vse bi bilo treba osnažiti!«

Smejoč gremo dalje proti elegantni kavarni Kroatia. In sredi tega vrvenja se pokaže pred nami kakor vizija čisto druga slika. Slika, na kateri ni nobenih lepo negovanih žensk, nobenih pohajkovanj.

Pozdrav legionarja Mirka

Daleč onkraj Tereka, tam, kjer leži biser Kavkaza, Vladivlavska, ki ga Sovjeti imenujejo Ordžonikse, ko so naši oklopniški prodri čez jarke trikrat prokletega petrolejskega mesta Malgobek in naši grenadirji napadli mesto treh hribov, sem naletel prvič in zadnjič na Mirka, hrvatskega legionarja. Utrujen in zbiti smo po našem uspelem suntu počivali v bližini nekega velikega kolhoza. Kar se pač more imenovati počivanje, vsak hip se je lahko zgodilo, da bi bili morali prodirati dalje. Na levi ob našem boku je prišla nova četa in se je vkopala. Nek moč je hrepenel pogledal po moji črti, ki sem jo bil ravno odstavil. Brez besed sem jo vrgel k njemu. Tako sva prišla v pogovor. Ko je moj sosed slišal, da sem Stajcar, se mu je posvetil ves obraz. »Potem sva pa skoraj hrvata«, je rekel v trdi nemščini, »jaz sem Hrvat.«

Pritisk, ki je bil nad nami spričo bližine smrti, je bil zlomljen. In on mi je pripovedoval o Hrvatski, in o njenem mestu o Zagrebu. O tihih urah vročih poletnih noči tam doli ob Savi, o malih gostilnicah in o veseljih v njih prebitih urah, tudi o vročih poljubih Marice, Anice in o ženi, ki je nam vojakom najbližja in nam ostane za večne čase, o materi.

Daleč proč je bila dežela Inkušov, Karpatinov in Karačajev. Daleč proč Terek z Elbrusom in solno stepto. Domovina je tihih korakov v kavkaškem večeru prišla k nama, in čeprav je za naju oba imela različne običaje, v sozvočju svojih hrepenenj, sva čutila v sozvočju utripati tudi najina srca. Preplašena sva skočila na noge, ko je povelje na-

šo Panzerjägerkompanijo spet pognalo naprej.

»Moj družec«, je rekel Mirko tiho, in čez kritje mi je ponudil roko, če enkrat vidiš moj beli Zagreb, pozdravi mi pestro Ilico in ponosni Kapitol.

Ko smo štiri dni pozneje slučajno v Niši spet srečali četo, Mirka ni bilo več poleg. On spi prav blizu našega oklopnega jarka, ramo ob ramo z nemškimi in rumunskimi tovariši, ki so vsi umrli za to, kar je največje hrepenenje naših vročih src: za domovino.

Mi pa, mi smo smeli izročiti pozdrav legionarja Mirka »belemu Zagrebu«.

Prostovoljna šola

Na vogalu Maruličevega trga naletimo na dve majhne deklice. Same sebi se zde zelo

Številke govore /

Kakšno je blagostanje in napredek, ki se zanj bojuje Angleška, kakor sama trdi?

Navadno ljudje ne umrjejo od lakote kot posledice bogastva in tako so poročila o stalnih lakotah v Indiji nekaj pozornost vzbujajočega za tistega, ki se spominja, da so Angleži osvojili to deželo svoje dni zaradi njenega bajalovnega bogastva. Kako se to zlaaga? Da pridemo na čisto, vzemimo v roko statistiko, iz katere pričakujemo pojasnila.

Kar tam stoji o trgovini, naš takoj osepne: Indija je imela 1936. leta uvoza 3 RM in izvoza 5 RM po osebi, in potemtakem stoji na predzadnjem mestu v vsem svetu, edinole pred Kitajsko in daleč za Albanijo, ki razven golih hribov skoraj nič drugega nima svojega.

Pomislimo: »Trgovski narod Indijci torej niso«, in listamo dalje. Mogoče je kaj industrije?

Pridobitvene številke glede petroleja, železa in premoga komaj kaj povedo. Ali mi se spominimo, da smo nekaj slišali o bombažu: resnično, tukaj je zaznamovanih 9,70 milijonov vreten. Takoj spodaj Japonska z 10,86; Nemčija jih je imela skoraj ravno toliko. Ali Nemčija je šela takrat (1936) približno 70 milijonov, Japonska 100 milijonov, a Indija nasprotno 350 milijonov ljudi, in tako ji vretena pač niso mnogo pomagala. Tudi drugače vse kaže, da industrija ni posebno razvita. Iz tega pač moramo zaključiti, da je Indija pretežno kmetijsko ozemlje, čeprav tam ne manjka niti premoga, niti kovin.

Resnično, 68 odstotkov ljudi živi od kmetijstva — bolj povedano, ne more živeti od kmetijstva, čeprav je lord Curzon 1909. leta to deželo označil kot glavno žitnico Velike Britanije. Zakaj pa morajo ljudje v žitnici umirati od lakote, pojasnjuje indijski pisatelj Koomar Roz z opozorilom, da bi v Indiji brezuspešno iskali kmetijskih šol, in da se »v vseh 150. letih angleškega gospodstva nad Indijo, način dela pri kmetijstvu niti najmanj ni zboljšal«. Ali primerjava z japonskimi žetvenimi doprinosi pokaže, kako prav ima Koomar Roz. Kajti v enem in istem letu je bil povprečni letni doprinos sledeči:

	V Indiji:	na Japonskem:
pšenica	7	18
ječmen	9	19
oves	0	12,7
turščica	8,4	11,7
krompir	0	89,7
sladkorna pesa	0	179,8
riž	14,2	35,6

Slično je s tobakom, čajem in v primeri z Korejo — z bombažem, ter pri tem še niti

važne in so prepričane o svojem poslanstvu. To bi ne bilo nič nenavadnega, ker take bi morale žene biti že od mladih nog. Ali, pod roko šolske knjige, prave šolske knjige! Pa saj so sedaj v Zagrebu šole zaprte, posledica pomanjkanja, kakor jih je ta vojna pač povzročila. Ali ti dve sta neomahljivi.

»Seveda imamo šolov, pravita nekako prezirljivo. Ali ko mi nočemo verjeti: »Pojdi z nama, nemški vojak, ako ti je prav.« — In je prav. Tako gremo z obema deklicama po cesti dalje, dokler se ne zaustavimo pred neko veliko hišo.

Zgoraj potem, pri mladi učiteljici, smo bili radi naše radovednosti malo v zadregi, ali zato prebogato plačani. »To je popolnoma enostavno«, reče gospodična Rožica, »ne moremo opustiti svojega dela«. Tako je junaška, mala učiteljica zbrala dvakrat teden, sedemnajst učenec v svojem stanovanju. Tukaj sede tesno druga pri drugi okoli svoje gospodične in se uče razlikovati dativ od akuzativa in se bodo naučile tudi poštovan-

Angleške besede in indijska resničnost

ne razbremenjuje, čeprav precej znatno število živine, ker je tudi to število pri ogromni množini ljudstva popolnoma nedovoljno. (125,75 milijonov goveje živine, 24,0 milijonov ovac; nasprotno temu avstralska zveza pri približno 11 milijonov prebivalcev 112,69 milijonov ovac.)

Najhujše nasprotje med Indijo in Japonsko pa pač obstoji v gozdarstvu: Indija je od 79,75 milijonov ha gozda koristila smešno 6,4 milijone p. m., Japonska nasprotno od samo 23,02 milijona ha 64,5 milijonov p. m. Tako ostane kot edina važna postavka v Indiji trsni sladkor, čegar letna pridobitvena vrednost je s 4 milijoni ton mnogokrat več od Japonske in Formoze (Računano na posameznika pa spet nobeden večji uspeh).

Letine, kakor je indijska, bi komaj zadostovale, da bi prehranile prebivalstvo dežele, katerih gostota naselitve iznosi 50 ljudi po km². Je pa gostota naselitve v Indiji 78. In ta okolnost je preskrbela velikemu delu Indijcev čast, da jih štejejo med onih 100 milijonov britanskih podanikov, kakor se je izrazila londonska »Justice« z dne 27. III. 1919, ki od svojega rojstva do smrti nikoli niso dobili popolnega obeda.

Da preje ni bilo tako in da se ima Indija za to revščino, zahvaliti ravno Veliki Britaniji, potrjuje nepristranski Anglež Strickmann, ki je ugotovil, da se je med domačimi kralji v Indiji poljedelstvo in namakanje dežele krasno razvijalo. Ko so pa propadle naprave za namakanje, Anglija ni nič naredila, da bi jih popravila, da, pustili so jih namereno, da so propadle. Neki komite, ki naj bi preiskal smotrnost namakanja, je bil dovolj ustrežljiv, da je izrazil tako mnenje, ko je hotel sir Henry Ward zapraviti denar Singalesov za naprave neke esplanade in vzorne poti, izključno v korist svojih angleških ladies. In on pove dalje, da so njegovi vojski, kristjanski zavojevalci, »tem ljudem izgrizli meso s kosti«.

Takšno so dela Angležev, ki danes spet lažejo svetu, da se borijo za blagostanje in napredek človeštva.

Sebastian Weiß.

Razno

V nekem pred 83 leti ustanovljenem obratu je že 60 let pri istem delu zaposlen 75 letni Karl Franke, iz Sauerlanda, ki je te dni praznoval v obratu ta jubilej dela.

V neki berlinski gostilni je pritekel v kuhinjo trileten otrok in si dal opravka z nekim na tleh ležečim loncem, ki je bila v njem vreča juha. Hipoma je mali padel v lonec. Ker so hitro poskrbeli za zdravniško pomoč, so mogli otroka še pravočasno rešiti.

jenem tlaku. Ta šum me je zadovoljil in me je čudno pomirila tudi misel, da čakajo moji lepi veliki kovčegi name. Kaj zato, če me to gnezdo z mahom obraščenihi hiš ni več hotelo spoznati, na svetu je bilo še nešteto vrat, ki so se uslužno odpirala pred menoj. Nasprotno kolodvora sem zagledal razpočen ščit mestne kavarne. Vstopil sem, kajti imel sem štiri ure časa, da sem čakal, da se je zopet kak vlak odločil postati ob zeleno zaraščenem peronu. V sivi sobi je zgubani natak Jobst s servieto udarjal za muhami, kakor je to že od nekdaj delal. In glej — tu se je zgodil čudež. Nepojmljivo, kar mi je zopet dalo vero v svet in zlasti v kavarniške plačilne natakarije.

Ko sem vstopil, je plačilni natak Jobst zletel k neki mizi ob oknu in vabljivo pri-maknil stol. »Cast mi je, dobro jutro«, klanem se, gospod Timmler, je krakal. »Vaše njem ob oknu se je ravnokar izpraznilo. Wiener Illustrierte vam prinesem takoj, po kakor vedno in lovske časopis, da, da, vrh še dnevnik in lovske časopis, da, da, kakor vedno. In skodelico kapucince, nekoliko temnega, brez smetane, zelo toplega, in dva rožička, kakor navadno, da, da, bom poskrbel gospod Timmler.«

Ali že veste...?

...do požirajo štorikle razen vsakovrstnih žuželk, žab, kuščarjev, gosonic, polžev, glist in miši velike količine proda in peska, da pospešijo s tem svojo prebavo?

...da je 1715. leta izšli konzervacijski lek-sikon za ženske spol definiral poljubovanje sledeče: »Poljub ali gobček, tudi cmokanje; je iz ljubezni izvirajoč in podneten udar in združenje ustnic, tako da se usta dveh oseb tako trdno pritisneta druga na drugo, da do- do ustnice, ko se odmaknejo, prav jasen zvok kot znak prijetnega okusa?«

...da se nahaja v sodni dvorani mestne hiše v Meissnu ob steni iz kamna izdelbena pest s srtarice dvignjenim kazalcem, ki naj

ke. Starši dajo otrokom poleg male južine s seboj previdno v papir zaviti kos premoga ali poleno za vsako uro.

Baje so v Zagrebu ljudje, ki se zanimajo samo za porast cen, za prodajo in nakup, in hudi, zelo hudi jeziki se celo trdijo, da so celo še taki, ki radi odstotkov zaslužka pozabijo na težko preizkušeno domovino.

Ta žena, ki pa ni osamljena, pa s svojo držo daje odgovor, v katerem taborišču se nahaja Hrvatska.

Narod presunjenih src

Slivovka v malih stekleničkah se svedl skozi medlo osvetljeni prostor skromne gostilnice. Godba, sestojeca iz treh mož igra »Muzico«, ki je skoraj da že postala narodna pesem. Skromno oblečeni delavec se približa naši mizi: »Ali vas smem povabiti?« Mi se smejemo in pristanemo. Obširno z lahko pretirano kretljivo svetovnjaka, prisede k naši mizi. Vnovič naročimo, kmalu smo v živahnem razgovoru.

»Mi smo narod presunjenih src«, reče počasni delavec, »in mi nosimo hrepenenje stoletij v nas.« Vedno smo smeli krvaveti samo za druge, nikoli nismo bili sami. Ali je potem čudno, da je porod naše svobode tako težek in poln bolečin? Kar pa hoče živeti, mora prenesti tudi trdoto.« Besede malega moža, ki je čez dan v tovarni in ki mu je ura dala priliko, da je postal zagovornik svojega naroda, nam odmevala.

Ko se pripravljamo, da bi poravnali račun — razume se, da niti hip nismo pomislili na to, da bi nam delavec plačal pijačo — postane resen. »Prijetelj«, reče, »ali hočete razžaliti moža, ki vam je hotel dobro?«

Mi smo osupnjeni molčali. Pa nas že vneto poriva skozi vrata. »Na svidenje!«

Na cesti oživi v meni stara anekdota: Galasprejem pri starem cesarju. Poslaniki in veleposlaniki, generali številnih narodov stare podonavke monarhije, najvišji dostojanstveniki stoje v krogu, ko pade beseda: »Ponosen kakor Španec!« Pa vzdigne stari cesar roko in odigne: »Šte pač hoteli reči, general, ponosni kakor moji Hrvati!«

Koliko časa je med tem tekla Donava in Sava. Koliko trdih in najtrših preizkušenj je moral prenesti ta narod s presunjenim srcem. Davno so že strohneli bani in veliki župani, ki so ta smeli glas pritrdili na zastave Hrvatske. Vrste so razpadle, krone so zgignile v žarečem dihu svetovne zgodovine. Ponos pa je ostal in živi kakor v kmetu tako v častniku, v delavcu, kakor učenjaku.

Ker ima ponos največji prekat v hrvatskem srcu.

Mala vizija

Luči v starih kamenitih vratih plapolajo in svetijo v redko mehki zimski večer. Cudotvorna slika madone, ki je bila nekdaj v starodavnih dneh rešena iz od dima očrne- lihu ruševin neke goreče cerkve, je odeta od večerne megle. Ulice zgornjega mesta Grič in kapitelskega mesta se počasi uspravajo. Samo naši koraki odmevajo po ulicah. Čuj, ali ne stoji tam v velikem vratnem oboku vitez in gleda doli na spavajoče mesto? Ali ne sloni tam gori ob ozkem oknu njegova grajska gospa, kneginja in nas rado- vedno opazuje? In tam na ozkem trgu, ali ne prihajajo v široki vrsti Trenkovi pandurji v svojih svetloredih suknjah in modrih hlačah, bliščečih oči pod drzkimi trikotniki?

Ne, je samo neka Svetlana, ki prihaja od svojega ljubčka in sedaj Jelici in Biserki za- upa staro novico svoje tajne. Ali skoraj se zgube v mraku tudi njihovi, razvneti dekliški glasovi, ki sedaj ovija ten- čico noči okoli starih cest in ulic in skrbno prikrije žalost in veselje, hrepenenje in razočaranje, presunjenost, ali le tako vroče sr- ce tega prečudnega mesta, da varno spi do novega blestečega jutra.

Kriegsbericht Erich Kernmayr.

Ob postajališčih brzih vlakov / Svidenje z malim mestom

Spisal Ludwig Z. pl. Tod

Malo mesto mi je pokazalo hrbet, toda ne morda tako, da bi mi bilo sovražno, ali da bi zaničevalno gledalo name raz višine svojih široko razpredenih slemenov, saj mu nisem niti nadležen niti zaželen, ampak čisto navadno ne briga se zame. Pred 18. leti sem zapustil ta samozadovoljni kraj in odlel v neizmerno bogati tujini pridobil več denarja, posesti in znanja, kakor se je moglo sa- najati peden širokemu mestecu. Slučaj me je bil napoti sem, nestrpni postanek brzega vlaka v zaspani tišini z vinskihimi trtami obrašče- nega kolodvora. Samovoljnost, ki me je zne- nada napotila, da sem izstopil in izročil svoje z nalepljenimi listi opremljene kovčge zme- denemu železniškemu uradniku. Morda tudi želja, da zopet enkrat stopam skozi ozke uličice, morda tudi pohajkovalni nagib take vrste, toda gotovo ne kakšno mehko čustvo, ker sem bil rojen ravno v tem mestecu in tam zasanjal svojo mladost. Gotovo, vse- lilo bi me, opazovati presenečenje marsika- terega starega znanca, nenadno spoznanje na njihovih obrazih, toda niso me spoznali, nihče se ni ozrl za menoj, tudi moje ime- nitno oblačilo ni izzbavilo nobenega pogleda. Bil sem tujec in zato veliko manj vreden opazovanja, kakor najmanjši med peščico lju- di, ki so životarili v sipkem kamenitem kro- gu svojega mesteca. Morda je v njem po- mrlo veliko ljudi, kajti nisem videl skoraj nobenega, ki mi bi bil vzbujal spomine. In vendar je bilo vse to meni najgloblje znano, četrt stisnjenih hiš okrog prehojenega trga, njeni vogali in koti, v katerih sem oprezoval na skrivnem kot otrok drobljivi, štirjaški kamni okroglo zaidanega studenta, v kate- rega se je deževnica tako hitro skrila, in sončna ura na ozkem pročlju mestne hiše, ki je vedno kazala napačno uro, ker je bila senčna palica brezupno zvit. Traven težkih vrat je še vedno sedel stari postrešček Hasi, njegova dolga brada je med tem postala bela in je nalikovala snežnemu jeziku z rja-

vim madežem v ustni duplini, iz katere je vi- sela kriva pipa. Stari me je bil dobro poznal, ne samo zaradi tega, ker sem mu bil nekoč položil ježa pod njegovo suho sedalo, ampak tudi zato, ker sem ga vedno rad poslušal, če je čenčal o svetu in zamotanem življe- nju na njem. Pod svojim upognjenim senčni- kom čepice me je gledal, ko sem pa hotel pristopiti k njemu, je uhajal njegov pogled brezbržno mimo mene in nenavdno ohla- dujoče čustvo me je oviralo, da bi ga na- govoril. Moral sem se že zelo spremeniti, kajti nič bolje se mi ni godilo pri stari sadja- rici v kotu trga, od katere sem dobil večkrat kakšno debelo jabolko, in pri trgovcu Dop- peltüru, ki je ravno tako kot nekoč z raz- koračenimi nogami stal pred svojo trgovino in strmel v stolp mestne hiše, okrog kate- rega so švigali golobi. Nihče me ni spoznal, skoraj se mi je zdelo, da gleda preko mene s tuje svetlikajoče se okni tudi moja rojstna hiša Am Rauhen Tor, v kateri je moj oče iz- vrševal svoje posle. In vendar so se dale brez truda razbrati zbrisane črke v sivem kamnu nad vratmi. Hans Timmler, voznik. Sam Bog vedi, kdo sedaj stanuje za temi trebusastimi zidovi. Obrnil sem se in tu se je zgodilo, da je zastal moj korak, kajti pre- ko trga je prišla učiteljica hčerka Liese, tisto prijazno dekle, ki je takrat s svojimi zibajočimi se boki zvalovala mojo kri. Posta- la je širša, to se ni dalo tajiti, njeno plesalsko gracilno stopanje se je bilo spremenilo v široko hojo, v nasičeno težo, in poleg nje je hodil tudi visoko zrasel mladič, saj to je bila vendar Liese, ki je tu prihajala. Hotel sem vesel pristopiti k njej, toda ona me je nezaupljivo pogledala, z materinsko zaskr- bjenim prijemom prišla svojega bledikastega dečka in v roku šla okrog mene. Kakor da bi hotel ugrabiti suhi plod njenega telesa! Z naglimi jezimi koraki sem šel skozi Hül- sengasse do kolodvora. Pete mojih čevljev so omalovažujoče udarjale po strašno izho-

spominja na leta 1880. proti nekemu izdelo- valcu orožja po krivici izrečeno smrtno ob- sodbo? Takrat se je izvršil obžalovanje vreden justični umor.

...da so v dobi po 30 letni vojski mislili, da se da iz človeškega trupla dobiti ne manj kot 24 zdravih?

...da je po uspehih raziskovanja ptičarne Rositten deževnik najhitrejša ptica selivka, saj preleti 90 do 100 kilometrov na uro, do- čim pridejo skobec, galeb, vrana, sokol, se- lec in škorec samo na 40 do 70 kilometrov?

...da stoji največji in najvišji vetrni mlin Nemčije v Aurichu? Njegova krila so 25 me- trov dolga in dva metra široka. Skupna vi- šina znaša 35 metrov; razdeljen je na pet nadstropij in razvija pri delu približno 60 konjskih sil.

...da je bil »Marschall Vorwärts« (Blü- cher) v svojem drugem zakonu ožen z neko 31 let mlajšo ženo? 53 letni vdovec je dobil 22 letno Katarino pl. Colomb pri neki prireditvi za sosedo pri mizi in jo je kmalu nato povedel v srečno kuznost.

...da je haria edini instrument glasbe, ki ga po večini znajo dame? Njeno ime izvira od staromodnega »harpane«, t. j. »trganje«. Ze v četrtem stoletju pred našim štetjem so jo poznali stari Egipčani.

...da je znani vzdihljaj »oh jemine« po- polnoma neznanega izvora? Najverjetneša je razlaga, da izvira od vzklia »Oh Jezuse!«

...da je bila prej po vsej Severni Evropi v navadi koledarska palica, ki je nadome- ščala naš današnji listni koledar? Šlo je pri tem za leseno palico, na katero so se minuli dnevi zarezovali.

...da so mrzle barve tiste, v katerih je več modre in bele barve?

...da so dobili vladarji z imenom Karl najčudnejše prilimke? To dokazujejo Karl Plešec, Karl Bebec, Karl Lepi, Karl Modri in Karl Blazni.

AMTliche BEKANNTMACHUNGEN

Sozialversicherungskasse für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains in Krainburg.

Öffentliche Zahlungsaufforderung

Bis zum 8. Mai 1944 sind die bis einschließlich Ende April 1944 fällig gewordenen Beiträge zu zahlen. Wenn die Zahlung durch mehr als 7 Tage verzögert wird, wird ein Säumniszuschlag von 2 v. H. der rückständigen Beiträge erhoben. Arbeitgebern, denen die Kasse eine Beitragsrechnung übersendet, wird bis zum Erhalt der Beitragsrechnung Zahlungsaufschub gewährt. Arbeitgeber (mit Ausnahme der landwirtschaftlichen), die bisher noch keine Beitragsrechnung für Jänner und Februar 1944 erhalten haben, und landwirtschaftliche Arbeitgeber, denen bisher noch keine Beitragsrechnung für Jänner bis März 1944 zugekommen ist, müssen bei der Kasse Auskunft über ihre Zahlungsverpflichtung einholen. Nicht fristgerecht eingezahlte Beiträge unterliegen der zwangsweisen Einbringung.

Klagenfurt, 8. Mai 1944.

Der Leiter: gez. Anton Tropper, Verwaltungsdirektor.

Fleischsonderzuteilung in der 62. Zuteilungsperiode

Das Landesernährungsamt Kärnten gibt für den Reichsgau Kärnten und als Referat Ernährung und Landwirtschaft des Cdz für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains bekannt:

In der 2. Woche der 62. Zuteilungsperiode erhalten die Verbraucher, welche sich nicht mit Fleisch selbst versorgen, eine Sonderzuteilung von 100 Gramm Kalbfleisch. Diese Sonderzuteilung wird auf den Abschnitt »F« der Reichsfettkarten aller Altersgruppen, mit Ausnahme der Fettkarten SV 2, SV 4, SV 6 und SV 7, ausgegeben. Für die in Gemeinschaftsverpflegung stehenden bezugsberechtigten Personen, welche nicht im Besitze von Fettkarten sind, werden durch die Ernährungsämter Bezugscheine B ausgestellt.

Die Ausgabe dieser Fleischsonderzuteilung muß bis spätestens 14. Mai 1944 beendet sein.

Formationen, die nach Wehrmachtssätzen verpflegt werden, erhalten die Fleischsonderzuteilung nicht. Kriegsgefangene, Strafgefangene und Juden sind von dieser Fleischsonderzuteilung ausgeschlossen.

Klagenfurt, den 4. Mai 1944.

Landesernährungsamt Kärnten.

Gesundheit
aus Tropfen und Tabletten

Jedes Arzneimittel verkörpert die Erfahrungen der Ärzte, die Erkenntnisse der Forscher, die Leistungen der Laboratorien. Vertrauen zu ihnen erhöht ihre Wirkung, der Wille zur Gesundung beschleunigt sie. Im Krieg wird dieser Wille zur Pflicht.

ASTA
ARZNEIMITTEL

Leset den
„Karawanken Bote“!

Wie hält man
Schürzen länger sauber?

Bei allen schmutzigen Arbeiten wie Stiefelputzen, Herd- und Ofenreinigen, Bohnern usw. bindet man über die Schürze einen alten Lappen. Auch beim Kochen sei immer ein Lappen zum Händewaschen zur Hand. So bleiben die Kittelschürzen länger sauber, und man spart Waschpulver.

Morkit
schützt die Saat
gegen Vogelfraß,

genau so einfach wie
Ceresan-Trockenbeize
anwendbar! - Sofort
drillfähiges Saatgut.

ERHÄLTICH BEI:
Franz Napotnik
Eisen- u. Farbenhandlung
Kalk- u. Zementmüllerei
Klagenfurt
Krofelder Str. 9. Ruf 3000

Berg Volk
Soldaten Volk

Gebirgstruppen
in Ausrüstung und Einsatz
Ausstellung
Klagenfurt, Gaumuseum
Vom 5. April bis 16. Mai 1944
geöffnet täglich von 8 bis 18 Uhr
Eintritt freil

Mali oglasi

Službo dobi

Sprejemem za takoj dimnikarskega vajenca. Oskrba v hiši. Waschl Peter, dimnikarski mojster, St. Veit a. d. Sawe 60. 3100-1

Sprejemem vajenca za sedlarsko in torbarsko obrt. Event. vsa oskrba v hiši. — Marko Koščak, St. Veit a. d. Sawe, Oberkrain. 3155-1

Sprejemem deklico od 13 let naprej za v pomoč v gospodinjstvu. Zglasi naj se v Unter Pirnitsch Nr. 12. bei Zwischenwässern. 3161-1

Iščem deklico za varuhinjo k otrokom. Jauch, Kokritz Nr. 55. 3129-1

Mlajšo trgovsko pomočnico sprejemem za v trgovino z mesanim blagom. Hrana in stanovanje v hiši. Ponudbe na K. B. Krainburg. 3125-1

Vajenka z dovršenim dolžnostnim letom sprejemem v trgovino z mesanim blagom. Hrana in stanovanje v hiši. Ponudbe na K. B. Krainburg. 3124-1

Pošteno dekle, staro 20 do 30 let, ki zna nekoliko kuhati in druga hišna dela, se takoj sprejme. Ponudbe na K. B. Krainburg. 3123-1

Samski obrtnik sprejme gospodinjstvo; večje šivanja imajo prednost. Ponudbe poslati na K. B. Krainburg. 3151-1

Išče se ženska, stara nad 45 let, zdrava, za pomoč v gospodinjstvu z oseb. Vsa oskrba v hiši. Če bo dobra in poštena, ima tudi v starosti in oslabelosti svojo brezplačno sobico. Nastop takoj. Ponudbe na K. B. Krainburg. 3140-1

Moškega in ženskega iščemo za na kmetijo v Obersteiermark. Prednost Gorenjci in Dolenjci. Predstaviti se ali dopis na Gutsverwaltung „Schmidbauer“ Eisbach 82, p. Gratwein, Steiermark. 3138-1

Službe išče

Deklica, stara 16 let, hči strogo vzgojujočih staršev, vajena kuhinjskih pomožnih del, pridna in strogo poštena išče kakršnekoli sebi primerne privatne zaposlitve za takoj s stanovanjem v hiši v Krainburgu ali neposredni bližini. Ponudbe na K. B. Krainburg pod „Iščem ljudi, ki bi mi nadomestili starše“. 3106-2

Prodaj

Prodaj čuvaja, dobrega ovčarja, 4 leta starega, za RM 50.—. Naslov v K. Bote Krainburg. 3163-6

Proda se krava po teletu za 900 RM. St. Veit — Weichfeldorf 59. pri kolodvoru; Oberkrain. 3132-6

Kupim

Kupim dobro ohranjen športni ali globok otroški voziček. Ponudbe poslati na naslov: Meserko Josef, mizar, Idriasträße Nr. 8, Aßling — Oberkrain. 3074-7

Globok otroški voziček, lep, dobro ohranjen, kupim. Naslov v K. B. Krainburg. 3156-7

Kupim kozo, dobro mlekarico. Ponudbe na K. B. Krainburg. 3157-7

Eden- ali dvocevni radio kupim. Ponudbe na K. B. Krainburg pod „Radio“. 3159-7

Kupim moško kolo, četudi že rabljeno. Boštar Franz, Kokritz Nr. 102. 3130-7

Kupim malo rabljani gramofon s ploščami ali harmoniko. Ponudbe na K. B. Krainburg. 3127-7

Potrebujem nujno bencinski motor od 1,5 do 3 PS, stabilen ali od motornega kolesa. Ponudbe na K. B. Krainburg. 3148-7

Kupim 10 praznih, dobro ohranjenih AZ panjev, pravilne mere. Vzamem tudi z družinami. Ponudbe na K. B. Krainburg pod „Panji“. 3146-7

Kupim dobro ohranjeno harmoniko 8—12 basov. Wart 178, Kalvarija, Krainburg. 3144-7

Kupim dve vodni turbini, 6 do 12 PS. Ponudbe na K. B. Krainburg pod „Turbina“. 3136-7

Kupim radio (Rundfunke), gnojno črpalko, ter enovprečni voz. Aich 61, Oberkrain. 3110-7

Menjam

Fotoaparat 6×11, dober, zamenjam za dobre hlače, ali kratke irhaste. Peter Beg, Villach Vormbodestr. 3. 5524-15

Menjam 1 leti starega vola, lepo rejenega za vprego ali za mlado telico. Naslov v K. B. Krainburg. 3164-15

Zamenjam fotoaparat 4,5 opt. in električni svetilnik za klavirsko harmoniko. Naslov v K. Bote Krainburg pod šifro „Zamenjam“. 3133-15

Menjam dobro plemensko svinjo za voz za par konj. Naslov v K. Bote Krainburg. 3120-15

Menjam lepe plemenske prašičke za kosilni stroj v dobrem stanju. Razliko doplačam. Ponudbe na K. B. Krainburg. 3150-15

Zamenjam lep globok otroški voziček za manjše žensko kolo še v dobrem stanju. Wart 178, Kalvarija, Krainburg. 3143-15

Menjam ženski plašč v zelo dobrem stanju za moško obleko, isto v dobrem stanju. Ponudbe na K. B. Krainburg. 3148-15

Zamenjam kompletni sobni inventar za elektromotor 4—5 ks. — A. Zelnik, Gallenfelds Nr. 22. 3139-15

Lokali

V svrhu ponovnega razvoja mojega podjetja želim pridobiti več udeležencev. Resnim interesentom dam pojasnila skozi naslov „Goiki“, Karawanken Bote, Krainburg. 3109-18

Ženitve

V vrtu hišica stoji, toda gospodinjstvo ni — v hišici stanujem sam, pa si kuhati ne znam. V pomoč mi pride po pomlad, pojd' družico si iskat! Slika in dopis se pošlje na K. B. Krainburg pod „Dom sreče“. 3114-21

Mladenec najlepših let, želi spoznati dekle, ki bi bila mirnega značaja. Kasnejša ženitev ni izključena. Slika zaželena. Dopise pod „Tiha sreča“ na Karawanken Bote Krainburg. 3149-21

44 letni železničar želi zaradi pomanjkanja znanja spoznati dekle ali vdovo, ne višjo od 1.60 m, radi ženitve. Z 1—2 otroka niso izključene. Pod šifro „Zvesta ljubezen“. Le resne ponudbe s sliko poslati na K. Bote Krainburg. 3153-21

Katero dekle z lastnim domom bi hotelo poročiti mladega železničarja v boljši službi. Dopise po možnosti s sliko, ki se vrne, poslati na K. B. Krainburg pod „Veseli Gorenjec“. 3158-21

24 letni fant, izučen obrtnik, a je pri nezgodi zgubil sluh, bi se rad seznanil radi poznejše ženitve z lepo in skromno deklico, ki bi imela čuteče srce. Dekleta z resnim namenom in sliko naj pošljejo svoje ponudbe na K. B. Krainburg pod „Čakam Te!“ 3131-21

Mlad fant iz zelenega Spodnjega Štajerja, išče poznanstva z brhko Gorenjko, radi ženitve. Slika zaželena, ki se na željo vrne. Naslov v K. B. Krainburg pod „Idealna ljubezen“. 3128-21

Moški, srednjih let, z malim premoženjem, želi znanja z gospodinjstvom ali vdovo brez otrok do 35 let, radi takojšnje ženitve, najraje iz Krainburga ali okolice. Dopise na K. B. Krainburg pod „Bodoča sreča“. 3117-21

31 letni, dober srčen, preprosti fant, varan v ljubezni, želi radi ženitve znanja z resnim deklecom. Le resne ponudbe na K. B. Krainburg pod „Tiha sreča“. 3116-21

Radi pomanjkanja znanja se želim spoznati z gospodinjstvom, 17 do 20 let. Sem obrtno izobražen mladenič. Sedaj sem v državni službi. Le resne ponudbe poslati na Karawanken Bote Krainburg pod šifro „Bodočnost“. 5552-21

Mlad kmet, absolvent grške kmetijske šole, želi spoznati mlado dekle, ne nad 15 let staro, najraje tudi absolventinjo, katera ima veselje do kmetijstva. Dopisi na Karawanken Bote Krainburg pod štev. 5551-21.

50 letni vdovec v stalni zaposlitvi kot strojnik, ki ima stanovanje in opremo, želi znanja z damo od 40 do 45 let. Ženitev ni izključena. Dopise pod „Bodočnost štev. 5553-21“ na K. B. Krainburg.

Sem 42 let star, čedne zunanjo-sti. Zaposlen sem v velikem industrijskem podjetju. Radi nepoznanstva želim spoznati gospodinjstvo 30 do 35 let. Vdovec z enim otrokom niso izključene. Slika zaželena in se po želji vrne. Ponudbe na K. B. Krainburg pod „Skupno ognjišče“ 3090-21.

Izgubljeno

Zgubila sem 5. maja ob 11.45 v Krainburgu v trgovini Tertsehon ali na cesti rjavo torbico z vsebino 4 Kleiderkarte in 6sladkor-nih kart, kakor tudi karte za milo. Pošten najditelj se naproša, da vrne proti nagradi na K. B. Krainburg. 3152-22

Zgubil sem Wehrpaß, Kleiderkarte, Volksbundkarte in še nekaj dokumentov iz Loiblpaß do Neumarktl. Pošteni najditelj se naproša, da odda na naslov legitimacije ali na K. B. Krainburg. 3165-22

Kdo ve za žensko kolo znamke Avstro-Daimler, tov. št. 846.228, št. reg. 213.240 zeleno, kromirani blatniki, že zarjaveli prednji obroči, črna lakirani, zadnji kromirani, črno dinamo luč, ki je bilo zgubljeno v Oberfeld pri Steinu dne 21. do 22. aprila, naj javi proti nagradi na naslov: Sitar Anna, Bakovnik, p. Stein. 3126-22

V soboto 29. aprila je zgubil deček v popoldanskem vlaku, ki pelje iz Aßlinga proti Krainburgu, med postajama Scheraunitz—Lees, dve oblačilni karti z naslovom Gurevnik Marija in Anna Primožič. Poštenega najditelja se naproša, da ju vrne na naslov: Gurevnik Marija, Moste štev. 9, p. Scheraunitz. 3122-22

Dne 2. maja 1944 sem zgubila na trgu Pungart v Krainburgu denarnico z 220.— RM. Pošten najditelj se naproša, da jo vrne proti nagradi gospe Roitz Maria, Karawankenstraße 3, Krainburg. 3121-22

V vlaku, ki pelje iz Neumarktl v Krainburg sem pozabila 2. maja dežnik. Najditelj prosim, da ga proti nagradi odda na K. B. Krainburg. 3147-22

Razno

Pozor! Trgovci in peki rabite kvas, pošljite ponudbo na K. B. Krainburg pod „Rabim“. 3154-23

Iščem stanovanje v bližini Krainburga ali Wart, v prostih urah bi bila pripravljena pomagati pri poljskem ali gospodinjstvem delu. Naslov v K. B. Krainburg. 3160-23

Kupim dobro ohranjen športni voziček ali dam še dobro moško obleko. Naslov v K. B. Krainburg. 3162-23

Sonja — frizerka, ki se je javila pod šifro „Moj pristan 3004—21, naj se nujno javi pod isto šifro s polnim naslovom, ker dotična, ki je navedena v pismu je nepoznana. Na K. B. Krainburg pod „Nujno“. 3154-23

Gospodična z dvema otrokoma, 24 let, išče stanovanje, najraje na kmetiji, ter bi bila pripravljena pomagati pri delu. Naslov v K. B. Krainburg. 3137-23

Als Prüferin
für Luftschiffgeräte

Genau so gewissenhaft versorgt sie daneben aber auch ihren Haushalt. Wenn sie im Wech schafft, überläßt sie am Washtag die Einweidarbeit ihren. Die genügend lange eingeweichte Wäsche braucht sie nur gut durch-zustampfen und dann kurz zum fliehen zu bringen. So wird aller Schmutz ohne Reib- und Stärbarbeit entfernt. Zugleich kommt man besser mit dem Wäschpulver zurecht und spart Kohlen.

5 potrtim srcem javljamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je naš nad vse ljubljeni sin, brat, stric in svak

Eduard Babitsch

v starosti 40 let, po dolgi mukopolni bolezn danes zjutraj mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb nepozabnega pokojnika je bil v soboto, 29. aprila ob 6 uri popoldne iz hiše žalosti v Neumarktlu na farno pokopališče.

Globoko žalujoči starši, bratje, sestre in ostalo sorodstvo.

Z žalostnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da smo namesto veselega svidenja dobili žalostno vest, da je naš ljubljni sin in brat,

Josef Vrhovnik

Soldat,

padel v cvetoči mladosti, ravno na svoj rojstni dan, star 26 let, junaške smrti na Vzhodu, dne 19. marca 1944. Njegovo truplo počiva daleč proč od njegove rodne zemlje, pokopan je daleč v tujini. Naj mu bo lahka tuja zemlja.

Naslega dobrega Jožeta priporočamo v blag spomin in na svidenje nad zvezdami.

Ravne pri Zirklach, v maju 1944.

Zalujoči: oče, mati, bratje Franz, Martin, Lovrenz, sestre Marija, Terezija, Antonija, Manca, Angela, Pavla, Julka, ter ostalo sorodstvo.

Z žalostnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da smo namesto veselega svidenja prejeli žalostno vest, da je naš ljubljni sin in brat

Josef Ribnikar

Grenadier,

v cvetoči mladosti, star 19 let, padel 23. marca na vzhodni fronti. — Počivaj v miru, dragi Jože, in lahka naj Ti bo tuja zemlja. Priporočava ga v molitev in blag spomin.

Sawe Vorstadt, v maju 1944.

Zalujoča mama in sestra Marija, ter ostali sorodniki.

Z žalostnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom in znancem, da smo namesto veselega svidenja dobili žalostno vest, da je naš ljubljni sin in brat,

Simon Koroschin

Grenadier,

v najlepši mladosti, star komaj 22 let, umrl v lazaretu 18. aprila 1944 na Vzhodu.

Simon, mrtev si, a v naših srcih živiš še vedno.

Rahla naj Ti bo tuja zemlja in v miru počivaj, sladko spavaj in snivaj.

Priporočamo ga v spomin in molitev.

Nadgoritz bei Schwarzenordf, v aprilu 1944.

Zalujoči: mati Katarina, sestra Josefa in Franziška, polbrata Johann in Paul, ter ostalo sorodstvo.